

KONSULENTHUSE STYRER PÅ BORGEN

- DE FAGLIGE ORGANISATIONER
SKAL TILBAGE I KAMPEN

NR. 08 2014

DANSK POLITI

Hård vej til Aktionsstyrken

Der bliver kravlet, klatret og kæmpet såvel fysisk som psykisk, når omkring 200 aspiranter konkurrerer om at få foden inden for hos Politiets Aktionsstyrker.

SIDE **12-15**

Svensk politiforsker viser sandheden bag måltal

Stefan Holgersson har rejst Sverige tyndt og dokumenteret, hvordan måltal og dårlig kommunikation er med til at ødelægge politiets handlekraft. Han gør det for at hjælpe, og i et forsøg på at gøre alting bedre. Sådan opfattes det dog ikke hos svensk politis øverste ledelse. Mød forfatteren bag bogen "Polisen – bag om kulisserne" – og læs om den svenske reform, der står for døren.

SIDE **17-23**

Kvindepower i politiuniform

Det vakte opmærksomhed, da de første kvinder viste sig i politiuniform. Året var 1977, kvindekampen i fuld gang, og bekymringerne for, om kvinderne kunne levere den politifaglige vare, blev hurtigt gjort til skamme.

SIDE **25-31**

LÆS OGSÅ:

Politiets retshåndhævelse krænkes • Aflyste retsmøder koster tid og penge • Endnu et hårdt år i vente for politilederne • Debat

2015 —

! Nyt år, nye tanker, nye udfordringer.

Jeg har hørt et sted, at New Public Management i stigende grad bliver erklæret for en død sild i ministerierne – og tak for det.

Hvis det betyder et 2015 uden kvantitative mål i den offentlige sektor, så har alle fået en tidlig julegave.

Vi skal bruge statistik og forskning i politiarbejdet. Vi skal lade os inspirere og tænke nyt. Men med de kvantitative mål har vi alt for længe indrettet politiet til at regne baglæns. Vi har sat mål og forsøgt at indrette statistikken herefter. Jeg glæder mig over at tiden, hvor bødeudskrivelser skete for bødeudskrivelses skyld, er fortid.

JEG GLÆDER MIG til, at bødeudskrivelser bruges præventivt og de rigtige steder.

Sådan ser jeg nemlig politiets og den offentlige sektors møde med New Public Management – som et mislykket forsøg på at indrette politiets og borgernes virkelighed efter et system, hvor der må hugges hæle og klippes tæer for at regnestykket passer. Politiet er et servicefag, en bærende søjle i demokratiet, garanten for lighed og tryghed og retssikkerhed FOR ALLE.

Det er skidt, hvis man presser modeller og økonomiske kalkuler ned over det arbejde. Når man kræver, at alt skal kunne måles, selv det umålelige. Det har betydet, at kun det målbare bliver vigtigt. Service, borgernærhed og tryghed er veget for responstider og bødekasser.

hvor står politiet?

De dage er forhåbentlig forbi. Det kan man krydse fingre for. Hvorfor holde fast i et system, som ingen med et minimum af troværdighed kan forsvare eller se logikken i? Som rammer kernen i offentlig service og velfærd i stedet for at udvikle og modernisere den.

Jeg håber, at fokus ensidigt vil være ét sted i 2015: På at skabe de bedste rammer for de tusindvis af dygtige ansatte i politiet, som døgnet rundt i hele landet, igen og igen, gør et fantastisk og engageret stykke arbejde. Som holder borgertilliden skyhøj selv i de yderste sociale afkroge af samfundet.

Det vil være mit fokus. Det vil være Politiforbundets fokus. Vi skal holde fast i, at ansatte i politiet skal holde et højt niveau, have tiden til et højt niveau, og at de skal kunne dygtiggøre sig. Imagepleje sker gennem høj faglighed og de bedste rammer.

Danskerne er nemlig stolte af deres politi. Tag ikke fejl. Danskerne har tilgivet politiet de uhensigtsmæssigheder og skjulte prioriteringer, som er kommet under de senere års spare-øvelser og forsøg på at tilnærme sig fabriksproduktion.

DET ER EN KÆMPE ROS og tillids-erklæring til de mange ledere, menige politifolk og administrativt ansatte i politiet, som med professionalisme og empati løfter på alle fronter. I udlandet, i task forces, i lokalpoliti, beredskab og efterforskning. Som insisterer på at lave et nærværende og dygtigt arbejde, trods snævre rammer og en kommunikation øverst fra, som ikke helt flugter med det, de ser eller skal klare.

FLOT OG FANTASTISK. Tak til alle jer. I gør alle kampe værd at kæmpe. Og kæmpe, det vil vi.

For ressourcer, for arbejdsmiljø, for overenskomst, for uddannelse, for åbenhed og for et stadig højt fagligt niveau. Vi vil kæmpe for tid til faglighed i såvel den øverste ledelse, som hos den nyuddannede politibetjent. På alle niveauer er arbejdet blevet så krævende og kompliceret, at der netop skal udvikles på faglighed og tænkes nyt. Det er med til at skabe en unik og spændende arbejdsplads – men også til at presse de ansatte.

Den seneste Trivselsmåling viste desværre, at 68 procent af de ansatte har følt sig stressede af arbejdet.

Den viste heldigvis også en stor tiltro til nærmeste ledelse.

Desværre var tilliden til den øverste ledelse stærkt begrænset.

Det skal der arbejdes på. Vi skal have en tillid på tværs af politiet – fra top til bund, for alt handler om samarbejde og tillid. Derfor er netop samarbejde også temaet på de igangværende studiekredse, som vi forventer os meget af i forbundet.

Herfra skal der lyde en tak for året, der gik. For opbakning. For en helt utrolig indsats. Tak til alle ansatte i politiet som trækker læsset, om det så er politifagligt eller administrativt.

Og et velkommen til et nyt år.

Et valgår.

Hvor tryghed og velfærd vil blive store temaer.

Jeg ved, at en række centrale politikere er ved at få øjnene op for den store pris samfundet, borgerne og politiet har betalt for konstante nedskæringer i timetallet.

At 500 færre politifolk på tre år – og 200 færre bare i 2014 – koster på tryghed, forebyggelse og tillid.

DET ER EN PRIS, hverken samfundet eller vi har råd til at betale i længden. Derfor bliver valgåret ekstra spændende. Vi vil gøre vores til at forklare politiets vilkår og betydningen af et have et politi forankret hos borgerne.

Vi vil ikke acceptere, at faget bliver talt løbende og slidsomt ned, fordi medierne kan registrere stor afstand mellem politiets egen kommunikation og borgernes oplevelser.

Vi har brug for borgerne. Vi skal fastholde deres tillid.

Debatten om politiet bliver også en debat omkring nødvendigheden af åbenhed og politisk ansvar for udviklingen.

Det er politikerne, som har sat tomme-skruerne på fagligheden i de senere år – og politikerne, som ønsker styring via måltal og dokumentation.

Fremover vil vi hellere have politikere, som signalerer tillid og tør give ansvar til fagligheden i stedet.

Det er mit og Politiforbundets ønske. Hermed ønsket om en god jul og et godt nytår til alle medlemmer. ■

NATARBEJDE GØR DIN HJERNE MERE SLØV

ARBEJDSMILJØ Når du arbejder nat, påvirker det din hjerne, så den opfører sig, som om den er ældre end din faktiske alder. Det viser et forskningsprojekt fra University of Swansea og University of Toulouse. Forskere herfra har gennem en længere årrække lavet hukommelsesundersøgelser på tre tusind franskmænd. Forskerne vidste i forvejen, at jo ældre folk er, desto langsommere fungerer deres hjerner. Det sker helt naturligt med alderen. Men det viste sig, at de personer i undersøgelsen, som havde haft skifteholdsarbejde i mere end 10 år, klarede prøverne med samme resultater som personer, der var seks et halvt år ældre. Først efter fem år med en stabil nattesøvn var deres hjerner alderssvarende igen.

Kilde: Videnskab.dk/bbc.com

NY CHEFPOLITIINSPEKTØR PÅ FYN

ROKADE I november gik chefpolitiinspektør i Fyns Politi, John Jacobsen, på pension efter 39 år i politiet. Hans afløser bliver Lars Bræmhøj, der kommer fra en stilling som politiinspektør i Syd- og Sønderjyllands Politi.

I Nordsjællands Politi er chefpolitiinspektør Flemming Drejer desuden blevet udlånt til en vakant cpi-stilling i Politiets Efterretningstjeneste, indtil der er fundet en permanent løsning.

IT-INSPIRATION FRA UDLANDET

POLARIS Det kan godt være, at det går langsomt. For langsomt, vil nogen måske mere. Men det kan næppe være anderledes, når hver en sten skal – og bliver – vendt i forarbejdet til det nye it-system, der skal understøtte sagsbehandlingsprocesserne i politi og anklagemyndighed. Foranalysen, der blev afsluttet i september, har kortlagt og beskrevet 120 centrale arbejdsgange i politi og anklagemyndighed ned til mindste detalje. Det skal sikre et godt fundament og en kvalificeret dialog, når Rigspolitiet skal i gang med at snakke med mulige it-leverandører. Men pt. er Polaris-sekretariatet i færd med at samle inspiration fra det danske og det internationale marked.

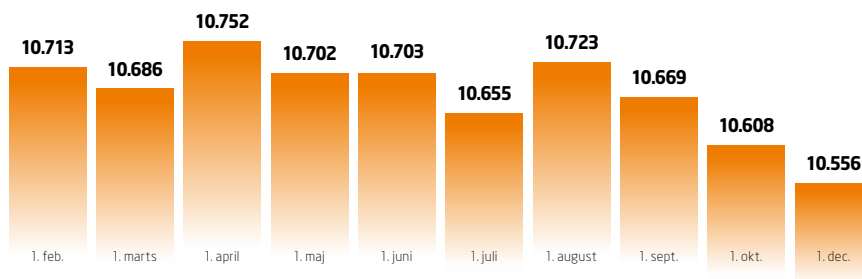
- For ikke at skulle opfinde den dybe tallerken flere gange, kigger vi på, om der allerede findes standardsystemer,

komponenter eller delkomponenter, som kunne være relevante for os. Vi har blandt andet været i Norge, men vi interesserer os også for de øvrige skandinaviske lande samt for Østrig, Skotland, England, Tyskland og Boston i USA, fortæller Arne Gram, program- og afdelingschef for Polaris-sekretariatet til DANSK POLITI.

Han forventer, at markedsanalysen vil være færdig lige omkring juletid. Dernæst skal en række andre faktorer klarlægges, herunder forskellige finansieringsmuligheder, inden Rigspolitiet er klar til at sende opgaven i EU-udbud. Håbet er, at man er klar til udbuddet i slutningen af 2015. Herefter vil der gå yderligere et par år, inden en egentlig implementering af it-systemet kan påbegyndes.

Antal politifolk 2013/2014

(inkl. Færøerne og Grønland)

Hundredvis af amerikanske seriemord er blevet analyseret gennem de seneste år af forskeren Bob Morton. Formålet var at finde frem til nye empiriske metoder til at opklare denne slags forbrydelser. De er nu udkommet i bogform.

FOTO: BRANDON ANDERSON

NYE METODER TIL EFTERFORSKNING AF SERIEMORDERE

FORSKNING Liget er den eneste konstant i drabsag. Derfor er det også omstændighederne omkring liget, der er fokus på i ny amerikansk forskning af metoder til opklaring af seriemord. Hvordan og hvor liget er placeret, om det er blevet flyttet med videre, siger nemlig utroligt meget om drabsmændene. Det fortæller Bob Morton, manden bag undersøgelsen, som han har lavet for FBI's nationale analysecenter for voldelige forbrydelser.

Gennem de seneste otte år har Bob Morton samlet og analyseret detaljer fra hundredevis af seriemord, begået i USA, for at hjælpe med at klæde efterforskerne bedre på til at løse og forstå disse forbrydelser. Det er der kommet en bog ud af med nye empiriske metoder. I bogen "Serial Murder: Pathways for Investigations" gennemgås blandt andet ligets deponeringssted, og hvordan liget eventuelt er blevet bortskaffet. Alt sammen faktorer, der kan føre til logiske konklusioner omkring gerningsmanden og hans forhold til offeret.

"Formålet er at give efterforskerne alle relevante data, som kan hjælpe dem med at fokusere på den mest sandsynlige gerningsmand", siger Bob Morton.

Kilde: FBI

HÆVN OVER CHEFEN

ARBEJDSMILJØ Når chefen irriterer dig ved at lægge en ekstra opgave oven i den bunke, der allerede hober sig op på dit skrivebord, eller giver dig en ekstra vagt, så hævner du dig måske på ham senere hen. I det små, ganske vist. I hvert fald hvis man skal tro den norske forsker ph.d. Kevin Esclaman, som i et halvt år har undersøgt fænomenet på forskellige arbejdspladser. Det viste sig, at de ansatte, der oplevede en stressende situation, hævnedes sig ved for eksempel at tage sig en længere frokostpause, negle en ting med hjem fra arbejdspladsen eller lignende. Men de ansatte hævnedes sig ikke med det samme. Der kunne sagtens gå flere uger fra den stressende episode, til de agerede. Ifølge Kevin Esclaman skyldes de ansattes modreaktion, at de forsøger at kompensere for den stressende situation.

FOTO: GIOVANNI SCANAVINO

Snupper du dig en ekstra lang frokostpause for at hævne dig på din chef? Så er du ikke alene.

UDSIGT TIL MINDRE SVEDIGE MOTORCYKELBETJENTE

MC-DRAGTER Fra marts næste år til engang efter sommerferien vil en skare af mc-betjente, som alligevel trænger til ny mc-dragt, afprøve en type, hvor membranen kan tages ud. Prøve-dragten er magen til den nuværende, som der er stor tilfreds med. Altså lige på nær, at den er ekstrem varm at have på, når solen bager. Derfor skal det afprøves, om en dragt, hvor membranen kan fjernes, er vejen til færre mc-betjente, der sveder tran, og dermed til et mere behageligt arbejdsmiljø for dem.

Politiets retshåndhævelse krænkes af hul i lovgivning

Rigspolitiet går nu ind i sag om kriminelle, der udnytter et hul i lovgivningen, således at de kan undslippe for at betale deres bøder. Et fænomen der er mest udbredt i socialt udsatte boligkvarterer.

AF KARINA BJØRNHOLDT

Alle er lige for loven. Det er barnelærdom i et retssamfund. Men sådan fungerer virkelighedens retshåndhævelse desværre ikke altid. Det har man oplevet i flere politikredse, hvor kriminelle udnytter et hul i lovgivningen, så de slipper for at betale deres bøder.

Praksissen ses især i de socialt udsatte boligområder, hvor ballademagere nærmest håner politifolkene, hvis de giver dem en bøde for overtrædelse af ordensbekendtgørelsen. Eksempelvis hvis de har været støjende, har tisset eller udvist anden fornærmende adfærd på offentlige steder.

- I princippet kan vi lige så godt lade være med at udskrive bøder til disse kriminelle, som reglerne er nu. Det mener jeg naturligvis ikke i praksis, for alle lovovertrædere skal behandles ens. Men her er der tale om typer, som altid søger konfrontation med politiet, og som er fuldstændigt ligeglade

med bøderne, fordi de ikke behøver at betale dem. Og det ved de. Men det er et forstyrrende signal i forhold til at kunne udføre en konsekvent retshåndhævelse. Bøderne skulle jo gerne være et incitament til at få folk til at ændre retning, fortæller Johnny Schou, der er linjeforsker for lokalpolitiet hos Fyns Politi. Han tilføjer, at det desuden er temmelig demotiverende for kollegerne at udskrive bøder, som ingen konsekvens har. Det er især i bydelen omkring Vollsmose, at de fynske politifolk oplever fænomenet, men det er også et problem andre steder i landet. Det blev bekræftet på et nyligt afholdt linjeforskerseminar i Rigspolitiet.

MANGLENDE BETALINGSEVNE

Årsagen til, at nogle kriminelle kan smyge sig uden om at betale deres bøder, er, at lovgivningen giver mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden - som er SKAT - kan bevilge henstand, når skyldneren ikke har en såkaldt betalingsevne. Det kan være, hvis skyldnerne er på lavindkomst eller ingen formue har - hvert fald ikke ifølge de officielle papirer.

Normalt vil en bødestraf kunne ændres til en forvandlingsstraf, så man skal "sidde" bøden af i stedet for at betale den. Men det gælder ikke for skyldnere uden betalingsevne. Og efter fem år forældes bødestraffen, hvis bøden er under 10.000 kroner.

RIGSPOLITIET UNDERSØGER

Hos Rigspolitiets Nationalt Forebyggelsescenter (NFC) er man også blevet opmærksom på problematikken med unddragelse af bøder, og i november satte man derfor nogle tiltag i gang.

- I første omgang vil vi forsøge at kortlægge omfanget samt gå i en dialog med SKAT. Da der er mange regler bundet op på gældsinddrivelsesområdet, har vi også sat en af vores jurister til at se på alt det juridiske, og hvad der eventuelt kan gøres herefter, fortæller politiinspektør Jørn Kjer, der er leder af NFC. ■

Få 5% i rente på lønkontoen

Døgnflue - eller for godt til at være sandt. Det var nogle af reaktionerne, da Lån & Spar introducerede Danmarks højeste rente. I dag nyder mange medlemmer af Politiforbundet godt af 5% rente på lønkontoen.

Få den højeste rente på din lønkonto

Med LSBprivat®Løn får du 5% i rente på de første 50.000 kr. Og ja, så er der 0% på resten. Desuden får du andre medlemsfordele som for eksempel billige billån. Det eneste du skal, er at samle din privatøkonomi hos Lån & Spar.

Sådan får du 5% på din lønkonto

- Du er medlem af Politiforbundet og har afsluttet din uddannelse.
- Du skal samle hele din privatøkonomi hos os. LSBprivat®Løn er en del af en samlet pakke af produkter og services. Og vi skal kunne kreditvurdere din økonomi ift. den samlede pakke.
- Du behøver dog ikke flytte eksisterende realkreditlån, men evt. ændringer og nye lån skal formidles gennem Lån & Spar og Totalkredit.

Rentesatserne er variable og gældende pr. 1. august 2014

5 år med 5% i rente på lønkontoen – dét skal fejres!
Vind gavekort til Magasin til en værdi af 5.000 kr.

Gå på lsb.dk/5 - eller scan QR-koden og vær med i fødselsdagskonkurrencen

lsb.dk/5

HAR DU DANMARKS HØJESTE RENTE PÅ DIN LØNKONTO?

Ring: Direkte til os på **3378 1966**

Online: Gå ind på lsb.dk/politi og vælg 'book møde', så kontakter vi dig.

Hvis du allerede er kunde hos Lån & Spar, så kontakt din rådgiver og tag en snak om dine muligheder.

De faglige organisationer SKAL tilbage til bordet

De faglige organisationer har sovet i timen – og kan fremover kun se til, mens internationale konsulenthuse legitimerer politikken, arbejdsformen og nedskæringerne i den offentlige sektor. Vi er nødt til at kæmpe os tilbage og tage ansvar for effektivisering og fremtidssikring. Det kan blive dødstødet til den danske model, som handler om ansvar, lighed og tryghed. Udviklingen er allerede kørt langt af sporet.

KOMMENTAR: FRA POLITIFORBUNDETS FORMAND
CLAUS OXFELDT OG NÆSTFORMAND CLAUS HARTMANN

2015 er et nyt år. Et valgår. Og et år, hvor alle faglige organisationer bør hanke op i sig selv og evaluere udviklingen og indflydelsen gennem de seneste 10 år.

I hvor høj grad har vi, og dermed hundredetusinder af ansatte, mulighed for at inspirere og sætte et aftryk i forhold til fremtidens arbejdsmiljø, arbejdsform, arbejdstidsregler og sikkerhedsnet?

Alt for lidt.

Skræmmende lidt.

Og endnu værre – vi har mistet politikerne, som hellere benytter sig af store konsulenthuse til at legitimere de forandringer, som sker helt ind i sjælen og kernen af den offentlige sektor.

Det er med andre ord internationale og økonomiske kalkuler, som ligger til grund for den politik, der skabes i Danmark. Det sker på begge sider af Folketingssalen. Selvfølgelig hos Socialdemokraterne er det konsulenthusene, som udvikler politikken, på bekostning af fagbevægelsen og borgernes stemme.

Det beskriver selvfølgelig en politisk deroute og fattighed i demokratiet Danmark. Men vi bør også gribe i egen barm i de faglige organisationer.

Vi har åbenbart tabt tilliden som troværdige reformatorer og garanter for fremtidens velfungerende velfærdssamfund.

Kan vi leve med det?

Vi mener nej. Vi skal tilbage til bordet. Vi skal genvinde respekten – fordi vi er garanten for, at det fungerer og hænger sammen. Vi er også garanten for faglighed og ansvarlighed.

Bemærk, hvor mange lag rockwool, der er lagt mellem borgere og beslutningstagere i de senere år. Hvor langt en borger har til at møde en person med faglighed, når det handler om offentlig service.

Det er ikke tilfældigt.

Borgerne kommer længere og længere væk. De ansatte kommer længere og længere væk fra borgerne. Effektivisering bliver ikke effektiv, men et spørgsmål om kommunikation og dokumentation og stadig ringere service.

Der er god ide i at benytte konsulenthuse til eksempelvis at bidrage med ekspertise, når det handler om at udvikle it eller andre dele af specifikke og specialiserede redskaber – men ikke når det drejer sig om politik og de værdier, vores velfærdssamfund bygger på. Til at komme med bud på, hvordan der skal arbejdes, hvor længe og hvordan lønudvikling skal finde sted.

Det er at åbne en motorvej dybt ind i hele det nordiske velfærdssamfunds DNA – det ødelægger sammenhængskraft, ansvarlighed og dynamik.

Vores påstand er, at firmaer som McKinsey, Deloitte, Implement, Rambøll, PA Consult og KPMG har haft større indflydelse på udviklingen af den offentlige sektor end de ansatte og de faglige organisationer. End borgerne. End politikerne.

Deres modeller og internationale Excelark er blevet standarden for effektiviseringer og politisk udvikling.

Senest til september 2015 skal danskerne stemme til Folketinget.

Hvis der var en reel og ærlig valgkamp, så ville vælgerne også få den klare besked fra de fleste større partier – ja, det skulle faktisk stå øverst i deres valgprogrammer:

”En stemme på os, er en stemme på, at de store konsulenthuse skal udvikle og definere alle visioner for dansk politik og al styring af den offentlige sektor. Vi sætter derfor mellem tre og 30 milliarder skatte kroner af til at betale internationale konsulenthuse til at begrave vores velfærdssamfund”.

For det er et faktum.

Man kan undre sig over, hvor politikerne egne visioner så skal komme ind. Eller stemmen fra arbejdspladserne og virkeligheden.

Når hundredtusindvis af danskere i dag arbejder med røde og grønne søjler, som hele tiden skal minde dem om, hvad en dagsproduktion er, og hvor langt de i givet fald er bagefter, og hvil-

Forbundsformand Claus Oxfeldt (tv) og næstformand Claus Hartmann

ken tidsramme der er sat af, så kan de takke konsulenthusene. De kan takke dem for åbne storkontorer. De kan faktisk takke dem for en hel masse, som - forskning efterfølgende har bevist - ødelægger arbejdsmiljøet, engagementet og hæmmer fagligheden.

Hvem kan ellers sætte tid på en kop kaffe hos en ældre borger? Tid afsat til folk, som har haft indbrud? Hvem har ellers fået de brillante ideer, som fjerner muligheden for at komme i kontakt med et rigtigt menneske i det offentlige?

Konsulentbureauernes regneark er så langt fra virkeligheden, at der findes eksempler på, at de har indrettet eksempelvis politiet med planer, som strider mod arbejdsgangen. Der kalkuleres med halve politifolk, som kører i kvarter politibil. Det er så, hvad det er. Hvis det er den bedste måde at forsvare indretningen af sygehuse, kommuner, hjemmepleje, skoler og politi på, så er det sådan, det er.

Vælgerne har bare aldrig fået valget.

De har aldrig taget stilling til regningen. Til timepriser på flere tusinde kroner.

Politikernes og ministeriernes massive brug af konsulenthusene er på mange måder en demokratisk falliterklæring. Hele modtagelsen og brugen er så ukritisk og næsegrus, at man nogle gange kan undre sig over politikernes integritet. Det skal altid gå galt, før der kommer ændringer, og der lyttes aldrig til fornuftige stemmer fra hverdagen.

Det er en debat, som slet ikke er blevet taget.

Men også et faktum.

Arbejdsgiver og ledelsesformen i det offentlige er langt hen ad vejen defineret af McKinseys konsulenter. Helt ned til, hvordan man skal tænke i løn og agere fagligt.

Områder, som er så centrale i den danske og nordiske selvforståelse, og hele fundamentet for vore trygge og ukorrumperte samfund - nemlig at man fastlægger den slags omkring et bord, hvor arbejdsgiver og arbejdstager sammen laver overenskomster uden politisk indblanding. Hvor alle tager ansvar.

Den dialog er tæt på at være et spil for galleriet.

Sådan som vi kunne se af lærerkonflikten.

Det her er et opgør med - og ikke en udvikling af - ligheds-tanker og velfærdssamfund. Det er et opgør med fælles ansvarlighed.

Det er en omorganisering af samfundet langt fra borgeren. Det er et forsøg på at opstille bureaukratiske jerntæpper mellem borger og beslutningstager. Og alle effektiviseringer og besparelser er på en eller anden måde altid enormt bekostelige, og kræver mærkværdige masseansættelser af faggrupper til at dokumentere og dokumentere.

Er der virkelig nogen med respekt for de nordiske ligheds-

samfund, som ønsker dette?

Er vi blevet spurgt?

Næppe.

ER det fordi konsulenthusene er klogere, smartere og dygtigere lobbyister end alle vi andre? Sandsynligvis. De har også pengene til det!

Men det efterlader fagbevægelsen med hovedpine og tømmermænd.

For vi må tage vores del af ansvaret.

Vi har sovet i timen.

Når politikerne ikke kan se den åbenlyse værdi af den danske model, så har vi et problem. Når man i toppen af danske ministerier vitterlig mener, at internationale excel-ark er bedre til at indrette det danske samfund end fællesskab og ansvarlighed, så ser det skidt ud. At faglighed og fagforståelse (og de fortærskede varme hænder) intet betyder.

Vi står med en kæmpe udfordring. Fagforeninger er i virkeligheden de danske lønmodtageres stemme. Det er stemmen fra de folk, som gerne vil yde og udvikle, og samtidig have et familieliv og tryghed. Det er sådan, vi skal forklare os. Vi vil faktisk udvikle et samfund mod det bedre og bedre. Vi vil dygtiggørelse. Vi vil udvikling.

Desværre har vi for let - og måske selvforskyldt - ladet os brande som klynkende og uansvarlige af vore modstandere. Som pampere. Som krævementaliteten selv.

Det er faktisk ikke sådan, vi arbejder.

Det er ikke sådan, vi tænker.

Og det er ikke det billede af os, som - med urette - skal tegnes af os i offentligheden.

Vi er sådan set maskinrummet, som skaber lighed og lysten til at arbejde. Samt troen på, at alle har en chance, hvis de gør en indsats.

Vi er ikke sunket ned i et ælte af 70'ers retorik og tanksæt, som andre gerne vil give indtrykket af.

Den del skal vi bevise.

Vi skal lægge arm med konsulenthusene, udvikle visioner og få politikerne tilbage på sporet.

Inden det er for sent.

Inden den danske model bliver til en global konsulentmodel, meget langt fra nærhed, ansvarlighed, fællesskab og udvikling af dygtighed og virkelyst.

Det er 11. time.

Der er bare ingen, som ved det, eller har taget ansvar for debatten ■

Valg af delegerede i Popermo Forsikring

I henhold til vedtægten holdes valg af delegerede til Popermos generalforsamling.

Det ordinære valg vedrører følgende kredse:

Kreds nr.	Kredsens navn	Navn på nuværende delegerede
2	Midt- og Vestjylland	Keld Grosen Jensen
4	Sydøstjylland	Niels Lauridsen
10	Vestegnen	Erik Madsen
11	Hovedstaden	Carsten Holk
12	Rigspolitiet	Niels Erik Aarvig
13	Retskredse 1-13 m.fl.	Jens Chr. Brodersen

I hver kreds skal der vælges en delegeret. Valgperioden for det ordinære valg er 5 år.

På grund af vakance er der ekstraordinært valg i følgende kreds:

Kreds nr.	Kredsens navn
5	Syd- og Sønderjylland

Valgperioden for det ekstraordinære valg er 3 år. Valgperioden starter fra og med Popermos ordinære generalforsamling tirsdag den 21. april 2015.

Valgbart er ethvert medlem (forsikringstager), der gør tjeneste i den pågældende kreds.

Vi opfordrer Popermos medlemmer i kredsene til at sende kandidatforslag. Kandidatforslag, som skal indeholde oplysninger om kandidatens og forslagsstillers tjenestested og bopæl, skal sendes til mc@popermo.dk senest den 16. januar 2015 kl. 12.00. Vi oplyser detaljer om valget i Dansk Politi nr. 1, 2015 og på popermo.dk.

Odense, den 26. november 2014

På stemmeudvalgets vegne

Ole Weiss

John Rasmussen

VEJEN TIL AKS

For at komme i betragtning til AKS skal man være fastansat politibetjent.

Dernæst skal man igennem et længere forløb, der består af frivillige fortræninger og en basaltest, der primært er en fysisk test. De, der består basaltesten, går videre til optagelsesprøven, og de, der består denne, begynder på et grundkursus, der forløber over fire måneder.

Herefter bliver man ansat i en toårig PU-stilling i AKS. Her vil man uddanne sig inden for en af tre mulige funktioner: Finskytte, pioner eller medic.

Igen og igen og...

Vejen ind i Politiets Aktionsstyrke er belagt med drømme og ambitioner samt hårde fysiske og psykiske prøvelser. DANSK POLITI tog med, da 65 aspiranter var til fortræning på Hærens Officersskole på Frederiksberg.

AF KARINA BJØRNHOLDT

Ansigterne er forvredet i smerte, benmusklerne ryster af mælkesyre, og der bliver brølet og stønnet i gymnastiksalen, hvor vinduerne langsomt dugger til, og luften emmer af sved. Gennem en times tid - en tidlig morgen i november - bliver 65 aspiranter heglet igennem et opvarmingsprogram af en instruktør fra Politiets Aktionsstyrker (AKS). Og allerede her bliver flere af aspiranterne pressede. Nogle mest på fysikken, andre mere på psyken. For hvornår holder pinslerne op? Det ved kun instruktøren, der igen og igen – og så lige engang igen - beordrer aspiranterne til at lave armstræk, sit-ups med benene konstant hævet over jorden, englehop og andre øvelser, der syrer musklerne grundigt til. Og hvis ikke alle er med og præsterer tilfredsstillende, venter instruktøren med at fortsætte sin tælling af armstræk og sit-ups, mens aspiranterne udmattede må vente, liggende på ryggen, med benene hævet over jorden. Holdånden sættes på prøve.

ET NÅLEØJE

Alligevel er det af egen fri vilje, når aspiranterne ligger og kæmper en ydre og indre kamp på gymnastikgulvet. Fortræningen er nemlig et frivilligt tilbud, inden det for alvor går løs til basaltesten midt i december. I alt har der været afholdt fire i løbet af efteråret. Cirka 200 aspiranter kæmper om de få pladser, som Aktionsstyrken kan tilbyde. Det er fire år siden, at AKS sidst søgte efter nye kræfter, så interessen er stor, og nåleøjet meget

lille. Omkring fem til 10 procent af aspiranterne vil ende med en ansættelse i AKS.

FLINKE NOK

En af dem, der håber at bestå de mange krav, der er til både fysikken og personligheden, er en 31-årig aspirant med en fortid i Forsvaret.

- Aktionsstyrken står for mig for professionalisme. Hvor folk går 100 procent op i deres arbejde. Der kan være stor forskel på engagementet ude i kredsene. Jeg har været til alle fire fortræninger, og lykkedes det mig at komme ind i Aktionsstyrken vil jeg se frem til at få en rigtig god uddannelse, gode kolleger og til at være med til at løse de særlige og spændende opgaver, som kendetegner AKS, fortæller aspiranten.

Det er frivilligt for aspiranterne at deltage i fortræningerne. De foregår i fritiden, og derfor er kollegerne "kun" dækket af deres egen ulykkesforsikring, hvis de kommer til skade under fortræningerne. Derfor er det vigtigt, at de har styr på deres forsikringer, inden de deltager.

- ▶ Han befinder sig ude på den militære forhindringsbane ved Hærens Officersskole – i en bidende blæst. Her er en gruppe aspiranter ved at øve banen igennem på tid, mens andre aspiranter er fordelt på andre øvelser. Blandt andet rebklatrung, balance på bom, diverse styrketræningsøvelser og et orienteringsløb.
 - Det er jo ikke, fordi man skal være god til at løbe orienteringsløb for at være en del af Aktionsstyrken, men aspiranterne skal for eksempel være punktlige – overholde den afsatte tid. I den virkelige verden kan gidslet dø, hvis man sløser med synkronisering af ure. De skal også være gode til at skabe sig overblik, være selvkørende og omstillingsparate, hvis præmisserne ændrer sig undervejs. Alt sammen noget vi kan teste via et o-løb, fortæller en AKS-instruktør, som ikke er bleg for at spille hård hund over for aspiranterne og ”psyke dem”. Men han – og de andre instruktører - er efterhånden ved at blive afluret af de aspiranter, som har deltaget i flere af fortræningerne.

- Jeg har respekt for instruktørerne, når de skruer bissen på. Det kan man ikke lade være med at have, men de er jo i virkeligheden flinke nok. Nogle af dem kender jeg også fra min kreds, hvor jeg har mødt dem i forbindelse med en opgave, fortæller en aspirant på 32 år.

ET SKUD I BØSSEN

En jævnaldrende aspirant håber, at første gang er lykkens gang.

- For mig er AKS det ypperste af det ypperste inden for politiet, men jeg bruger kun dette ene skud på at forsøge at blive ansat. Dels bliver jeg jo ikke yngre, og dels skal man tilside-sætte rigtigt meget for at træne sig fysisk og mentalt op til basaltesten og optagelsesprøven. Min kæreste har fuld forståelse for det, men når jeg ikke lige træner, tænker jeg konstant på prøverne, så det et hårdt forløb, siger han. ■

UDEN NAVNE OG ANSIGTER

Den årvågne læser har måske lagt mærke til, at hverken instruktører eller aspiranter er nævnt ved navn i denne artikel. Det sker af sikkerhedsmæssige hensyn, da ansatte i Aktionsstyrken ikke må kunne identificeres. Af samme grund kan aspiranternes ansigter ikke ses på billederne.

POLITIETS KLARE TONE HAR BETYDNING FOR RETSFORBEHOLDET

EU Politiets klare udmeldinger har betydning, når danskerne senest den 16. marts 2016 skal stemme om retsforbeholdet. Det vurderer professor Marlene Wind, der er leder af Center for Europa Studier på Københavns Universitet. Da nyheden om den kommende afstemning kom frem, gav Michael Ask, leder af Nationalt Efterforsknings Center (NEC), i flere medier meget klart udtryk for, hvor vigtig en samarbejdspartner Europol er for politiet i forhold til opklaring af grænseoverskridende kriminalitet. Stemmer danskerne nej tak til en ændring af retsforbeholdet, betyder det, at Danmark ryger ud af det europæiske politisamarbejde. Det, at EU-samarbejdet får en lavpraktisk betydning for politiet, og dermed fjerner sig fra politiske holdninger, kommer til at få betydning for, hvor danskerne sætter deres kryds, vurderer Marlene Wind.

Den kommende afstemning om Danmarks retsforbehold er blevet til et ja eller nej til politiets samarbejde med Europol.

PLADS TIL FORBEDRING AF TRIVSLEN - ALT FOR MANGE ER STRESSEDE

TRIVSELSUNDERSØGELSE Det er fire år siden, at Rigs politiet senest målte på trivslen blandt de ansatte i politi- og anklagemyndighed. Men i december landede resultatet så af en dugfrisk trivselsundersøgelse. Den viser, at trivslen generelt set var en anelse bedre i 2010, men heldigvis stadig er høj anno 2014. Rent karaktermæssigt lander tilfredsheden på lidt over middel – nemlig på 75 ud af 100 procent.

Til gengæld er alt for mange stressede i dag og i tvivl om kursen, som øverste ledelse udstikker.

Hele 68 procent af de ansatte i politi- og anklagemyndighed, som har svaret på undersøgelsen, siger, at de i eller anden form har følt sig ramt af stress inden for de seneste to uger. Heraf har 40 procent oplevet det i bekymrende grad, og 91 procent svarer, at stressen er arbejdsrelateret.

Trivselsundersøgelsen viser desuden, at kun 52 procent kender mål og retning på politiets virksomhed, og at 42 procent ikke har tillid til deres øverste ledelse/politidirektør.

København er den politikreds, som scorer lavest i trivselsundersøgelsen, derefter følger Østjylland, Bornholm, Fyn og Nordsjælland. Mest tilfredse er de ansatte i Midt- og Vestjylland, som generelt også scorer højt på parametre som samarbejde og tillid.

Såvel den centrale anklagemyndighed som Rigs politiets centrale afdelinger ligger generelt højere end politikredse i score.

Politiforbundet vil nu gå tallene i trivselsundersøgelsen efter. Forbundet er blandt andet meget bekymret over det høje stressniveau og den udtalte mangel på tillid til øverste ledelse.

Politiet – bag kulisserne

Svensk politi står over for den største reform i en menneskealder. I den forbindelse har Sveriges mest omdiskuterede politiforsker udgivet en bog til inspiration og debat, som skal hjælpe politiet af med talmanipulation og manglende åbenhed. Bogen indeholder hård kritik, som trækker bukserne af politiets måde at kommunikere på og jagten på kvantitative måltal.

- Jeg har udgivet bogen for at hjælpe og bidrage positivt til at skabe et bedre politi, som har offentlighedens tillid, fortæller forskeren bag, der også er politiassistent og kører i beredskabet i Stockholm.

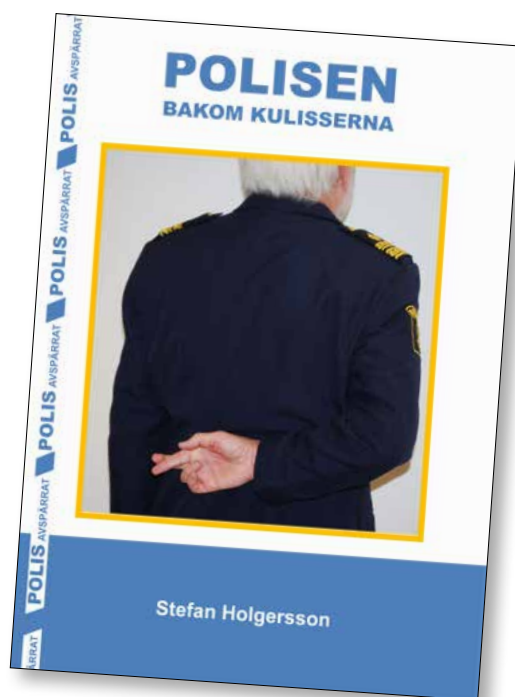
AF NICOLAI SCHARLING

Det er ikke noget skønmaleri af svensk politi, som forskeren Stefan Holgersson maler i sin nye bog: Politiet bag kulisserne.

Den kunne sådan set lige så godt have heddet løgn, manipulation og måltalsjagt.

Men det er ikke Holgerssons ærinde at hænge nogen ud. Han ønsker blot at beskrive et system og resultatet af en arbejdsform, som er blevet afsporet af New Public Management. Det offentliges krav til service og udokumenterbare størrelser som nærhed og tryghed på den ene side og principperne taget direkte fra produktionsvirksomheder på den anden side, har ifølge bogen ikke været et kønt møde. Økonomer og konsulenter er kommet på overarbejde, når de har skullet inddele politiarbejde i målbare størrelser, og samtidig udstikke resultatkrav som responstid, antal sager og fald i en given kriminalitet.

Intet af det giver sådan set isoleret mening. Kriminalitet kan falde, fordi folk holder op med at anmelde den, eller på grund

OM STEFAN HOLGERSSON

- Født 1967.
- Optaget på Politihøjskolen i 1992 og ansat i politiet 1994.
- 1998 - Tilknyttet politiets forsknings- og udviklingsenhed i Stockholm.
- 2005 - Doktorafhandling ved Linköpings Universitet om politifaget og forudsætninger for politiarbejde.
- 2011 – Modtager, sammen med norsk forsker, en international pris for den bedste politiforskningsartikel med titlen: "Whistleblowing in the police".
- 2013 - Modtager "Civilcourage"-prisen fra politiledergruppen under det svenske politiforbund.
- Er gennem årene blevet kendt i den svenske offentlighed, dels på grund af sin forskning, dels fordi han har stået frem og beskrevet, hvordan det svenske rigspoliti har modarbejdet ham på grund af hans kritiske undersøgelser.
- Har været udsendt på internationale missioner for politiet og er i øvrigt uddannet "forhandler" i at håndtere kriser

af demografiske forandringer. Antal sager kan være tilfældige på et givent område. Og responstid bliver hurtig til et opgør om at definere respons og ikke den egentlige udrykning.

Velkommen til politiets virksomhed, fristes man til at sige. I hvert fald på svensk. Og en del vil nok også mene på dansk. - Tag narkotikainsatsen, hvor 200 sms'er i en narkotikasag bliver lavet om til 200 sager. Det tager flere dage at registrere. Til gengæld dokumenterer det stor produktivitet. Jeg kalder det resultatdoping. Det sker nemlig samtidig med, at alt tyder på, at antallet af timer afsat til bekæmpelse af narkotikakriminalitet er faldende. Det er dybt tragisk. En meget stor del af de problemer, vi oplever i samfundet, skyldes netop narkotika. Men samtidig med, at politiet kan dokumentere mange sager, og dermed en facade af stor indsats, så falder forebyggelsen og indsatsen reelt, fortæller Stefan Holgersson.

EN FORSKER PÅ TREHOLDSSKIFT

DANSK POLITI har i forbindelse med bogen mødt forskeren i det svenske rigspolitis fabriksstore domicil i Stockholm, hvor han har et lille cellekontor på 5. sal. Lidt endnu. For om kort tid skal han tilbage i patruljebilen på treholds-skifte i en af Stockholms forstæder.

- Jeg bliver den næstældste i beredskabet på min station, smiler han, men ryster samtidig på hovedet, lidt såret. I virkeligheden undrer den 47-årige politiassistent sig over, at ledelsen har placeret ham i patruljetjeneste i Stockholm. Holgersson er ellers mere end kvalificeret til en lederstilling – når man tager såvel meritter som uddannelser med.

Stefan Holgersson bor i telt og i sin bil, når han rejser Sverige tyndt for at dokumentere forholdene i svensk politi.

Han bor ikke engang i Stockholm, men i Norrköping, 150 kilometers kørsel væk.

Men desværre, har ledelsen forklaret ham, er der ikke nogen patruljetjeneste at få i Norrköping. I hvert fald ikke for Stefan Holgersson. Så han må blive i Stockholm. 150 kilometer, eller halvanden time i bil fra hjemmet, hustruen, og det barn som snart kommer, samt arbejdet på Linköping Universitet, hvor han er tilknyttet som forsker 80 procent af tiden.

Det ligner lidt samme slags småchikane og hindringer, som politiforskeren er blevet udsat for de seneste 10-15 år fra højeste sted i ledelsen.

- Jeg forstår dem bare ikke. De kunne gøre mig til leder og dermed også ansvarlig for netop de ting, jeg har kritiseret dem for, fortsætter Stefan Holgersson. Igen svagt smilende, men også såret.

Og netop her er nøglen til at forstå politiforskeren, har venner og folk tæt på fortalt op til interviewet. Han vil gerne tage ansvar. Han vil gøre alt lidt bedre.

En kilde, som arbejder journalistisk med politiet i Sverige, fortæller blandt andet:

- Alt, hvad Stefan gør, handler om at hjælpe. Det siger han selv, og det siger folk, som kender ham. Hvis noget ikke fungerer, så undersøger han det og kommer med bud på, hvordan man kunne gøre det simplere, bedre og mere effektivt. Han er ikke bitter, ønsker ikke at tage hævn eller afsløre sensationer. Nej, han vil gøre en forskel for alle ansatte, så de arbejder smartere og bedre.

DOKUMENTERET MANIPULATION

På Holgerssons lille kontor er væggene stort set bare, bortset fra et par tykke lovbøger og en række foldere om forskning. Han har to computere tændt. Den officielle og sin egen bærbare. På den officielle ligger blandt andet korrespondancen med en leder fra politiet i Jönköping.

I bogen fortæller Holgersson om mulig resultatdoping i netop Jönköping. Han afslører ikke præcist, hvilken afdeling eller hvordan. Det bygger på en række anonyme kilder, som hurtigt vil kunne genkendes og stilles til ansvar, hvis han var for specifik.

Det er faldet den lokale ledelse for brystet. I sin første mail skriver politichefen således harmdirrende, at den slags slet ikke finder sted, og at han ikke har respekt for anonyme kilder. Der er højt til loftet hos ham, så man behøver ikke anonymitet.

Holgersson svarer venligt hver gang – og tilbyder sin hjælp som forsker, for at se om det passer eller ej. Politichefen erkender i en senere mail, at det måske foregår, men ikke udtalt. Tilmed erkender han, at der måske ikke altid er højt til loftet.

I sin sidste mail harcellerer han over, at Holgersson udstiller politiet negativt.

Alle mails besvarer Holgersson venligt med, at han aldrig har påstået, at der ikke var højt til loftet, og han gerne vil foretage en grundig forskningsundersøgelse på stationen for at sikre, at der ikke resultatdopes.

Derefter stopper korrespondancen.

I Sverige er der stor forskel på by og land, geografisk, men også på politiets forhold.

UDDRAG AF VIDENSKABELIGE ARTIKLER OG RAPPORTER

- Forandringsbehov inden for politiet, år 2000.
- It-system og filtrering af virksomhedsviden, kvalitetsproblemer ved analyser og beslutninger som bygger på oplysninger hentet fra politiets it-system, Linköpings Universitet, år 2001.
- At købe sig fri fra bøder og kørekortsrestriktioner, forskningsenheden ved Stockholms Politi, år 2002.
- Politifaget: Faglighed, motivation, it-system og andre forudsætninger for politiarbejde, Linköpings Universitet, år 2005.
- Kortlægning af svensk politis narkotikabekæmpelse, år 2007.
- Dialogpoliti - erfaringer, iagttagelser og muligheder, Polititudannelsen, Växjö Universitet, år 2002-2007.
- Individuelle arbejdspræstationer i uniformeret politiarbejde, Politihøgskolen (Oslo, Norge), år 2008.
- Hvad laver politiet egentlig? Linköpings Universitet, år 2012.
- Politiets trafikikkerhedsarbejde, Rikspolitistyrelsen 2014.
- Polisen – Bakom kulisserne, bog med sammenfatning af forskningsresultater.

- Sådan er det altid. Det er så forudsigeligt. Først vil de ignorere mig, så angribe mig, så benægter de, så erkender de, at det måske foregår, men ikke er et problem, og så siger de, at de har fokus på det, at omfanget er begrænset, og at det er stoppet. Det gør det lettere for mig hele tiden at vide, hvordan jeg bliver angrebet, selvom det kan være meget ubehageligt, fortæller han.

Det er næsten som om, der undervises i en strategi. Angrib alle, der kritiserer eller sætter spørgsmålstejn ved arbejdsform og drift. Bagtal dem. Misforstå dem bevidst. Giv dem skylden for at tale faget ned. Efterlad en klar besked i den øvrige ledelse om, at det er den holdning, man ønsker fremmet, så alle mellemledere gentager beskeden om, at forskeren taler faget ned.

På den bærbare computer, ved siden af arbejdscomputeren, korresponderer Holgersson med folk uden for politiet. Den bruges til forskningen og debat og mails fra nær og fjern. Blandt andet fra en journalist, som ved hjælp af aktindsigt i politiets journalisering i netop Jönköping, nu kan dokumentere bogens påstand om resultatdoping. Hun er tidligere blevet afvist på samme måde som Holgersson.

- De bliver altid overraskede, når det går op for dem, hvordan tingene hænger sammen, forklarer Stefan Holgersson.

VOLDSOMME ANGREB

Det er også på den bærbare pc, han kan følge et friskt Facebook-indlæg fra kommunikationschefen i Stockholms Politi, som indirekte antyder, at Holgersson er en amatør og en dårlig forsker. En masse politifolk forsvarer Holgersson i tråden nedenunder. Men angrebet er tarveligt. Og Holgersson medgiver da også, at det svier.

Politiforskeren er blevet forsøgt fyret – blandt andet af en tidligere rigspolitichef. Hans nærmeste leder, som i sin tid forsvarede ham, blev flyttet. Og modgang og modstand har der været nok af. Alt det kan man læse på Holgerssons hjemmeside, www.polisforskning.net, hvor der også ligger lydklip af, hvordan den daværende rigspolitichef foran 200 politifolk kaldte Holgersson for amatør og angreb ham voldsomt. Talen blev optaget af en af de tilstedeværende på mobil og givet til Holgersson. Rigspolitichefens angreb fik en række svenske eksperter til at gå offentligt ud med et forsvar af hans forskning, som de kaldte banebrydende og i særklasse.

GØR DET FOR AT SKABE FORANDRING

Det er også på denne hjemmeside, Holgersson beskriver sin forskning, som for størstedelen er foregået i fritiden. Og i ferier ved at køre rundt i hele Sverige og lave interviews og sammenholde statistik med andre oplysninger. Gratis, uden økonomisk hjælp af nogen art og sovende på rastepadser, i skove eller i idrætshaller.

Hvorfor gider du overhovedet. Du bliver angrebet, du bliver kritiseret, og det er ikke karrierefremmende?

- Jeg har heldigvis en hustru, som er enig med mig i, at vi kan leve fint på det, hun og jeg allerede tjener. Hun bakker mig helt op, især når hun har set mine resultater. Det er vigtigt, at du gør det her, siger hun, og det siger andre i min omgangskreds også, samt mine kolleger. Så jeg gør det, fordi jeg kan hjælpe, og fordi jeg tror på, at man kan forandre tingene. Der er så mange politifolk og ledere, som gør et fantastisk arbejde i hele landet døgnet rundt, og som alle kan være stolte af. Det er for deres skyld, fortæller han.

Har du så forandret noget?

- Det tager 10 år at ændre tingene. Jeg kan se, at den forskning, jeg lavede for 10 år siden, nu bliver implementeret og brugt i arbejdet. Det gælder i forhold til dialogpoliti. Det gælder i forhold til, at vi faktisk har en justitsminister og en regering, som klart har sagt, at det skal være slut med New Public Management og kvantitative måltal. Det vi på svensk kalder pinnjakt, fortæller Holgersson.

ET STORT ANSVAR

Bogen handler som nævnt om facader. Om det så tager 10 år, så er det de facader, Stefan Holgersson gerne vil vælte. Hele systemet med kvantitative mål og kommunikationen, som bygger på, at alting altid skal være en succes. Hurtigere respons, flere sager, mindre kriminalitet. Om aldrig at forholde sig til kritik. Og om at angribe de folk, som er kritiske, for blandt andet at tale politifaget ned. Om ikke at fortælle om prioriteringer, men i stedet kalde en bortsparet lokalindsats for en succes.

I sit forord til bogen skriver forskeren netop, at politiet har et gigantisk ansvar for at informere offentlighed og politikere om samfundets reelle udfordringer og eget arbejde.

- Ofte er det ikke bare den kommunikation, som når frem. Det er ikke det billede, der tegnes. Er der et problem, så ties det ihjel. Og hvis ikke, så laver man en strategi for at tale det ned. Det er sjældent, der kommer indrømmelser. Til gengæld er det utroligt forudsigeligt, hvordan ledelsen vil reagere på kritik, forklarer han.

TILLIDEN STÅR FOR FALD

Stefan Holgerssons bog er i den forbindelse en lang, næsten tå-krummende, gennemgang af eksempler, som lever op til ovenstående citat. Fra alt omkring politiledelsens kommunikation i skudsager til det såkaldte hemmelige "roma-register". Samt hvordan man med positiv kommunikation dækker over tilbageskridt.

Som eksemplet med en lokalstation i et plaget område, som blev lukket ned over hele sommeren. Udmeldingen fra politiledelsen var, at man droslede ned, men stadig var på gaden. Trods utallige forespørgsler nægtede samme ledelse, at det ville betyde ringere tryghed eller dårligere indsats, samt at politiet stadig var synligt.

Det var først, da en journalist decideret opsøgte lokalstationen, og så skiltet på døren, som bekendtgjorde, at der var lukket hele sommeren, at ledelsen ændrede forklaring i offentligheden.

Det gavner hverken politiet, tilliden fra offentligheden eller arbejdet.

- Politiets kommunikation er ofte slet ikke gennemskuelig. Og politiet har netop brug for tillid. Politiet har monopol på kommunikationen, og med det mediebillede, der er i dag, er det svært at få tid til at gå udsagnene efter eller at være kritisk. Nyheder og udtalelser bliver ofte bare formidlet hurtigt videre. Så kan man slippe afsted med meget. Men hagen ved det er, at det afsløres før eller siden via de sociale medier eller med mobiltelefoner og videoklip, og dermed ødelægges tilliden til politiet, fortæller Holgersson. Han har i 17 år samlet eksempler ind fra hele landet.

- Det gør mest ondt at se på det lokalt forebyggende arbejde. Det nedprioriteres samtidig med, at alle fra ledelse til politikere taler om vigtigheden af at forebygge ungdomskrimina-

litet og om at arbejde i lokalsamfundet. Men de mange dygtige politifolk, som gør et stort stykke arbejde netop i lokale problemområder, og som jeg er stolt af at kunne kalde mine kolleger, de kaldes hele tiden bort til arrestanttransporter, sagsbehandling eller patruljekørsel.

TRAFIK MED MÅL

Målet for Stefan Holgerssons forskning og udgivelser er, som tidligere nævnt ifølge ham selv, at hjælpe og bidrage positivt. Han henviser blandt andet til den store rapport og undersøgelse, han netop har udgivet for kort tid siden om politiets trafikikkerhedsarbejde.

I den kommer han med en lang række forslag til, hvordan man kan bruge statistik og målinger positivt.

- Statistik er godt. Vi skal bruge statistik til vores arbejde. Men når man kobler mål på statistikken, bliver den ubrugelig. Så laver man pludselig statistik for de kvantitative måls skyld og begynder at tilrette. Det er her, vi ser eksemplerne på, at trafikikkerhed alene kommer til at handle om at skrive bøder ud, om ikke at placere sig de reelt nødvendige steder, og at samfundet budgetterer med en fast bødeindtægt. Forebyggelse er vel noget andet. Forebyggelse er at sætte ind med indsatser alle de rette steder, siger Stefan Holgersson.

Han ser udviklingen som en del de store konsulenthusers indflydelse på tilrettelæggelsen af politiarbejdet.

- Når jeg ser deres forskning og undersøgelser, ryster jeg på hovedet. Jeg ville dumpe mine egne studerende for det samme arbejde. Det er helt bagvendt af ordentlig forskning og ordentlige undersøgelser, hvor der skal være en klar linje og logik mellem undersøgelser, statistik og de konklusioner, man når frem til. I konsulentrapporter er det engang imellem omvendt. Her fastlægges mål og resultater ofte først, og så tilretter man baglæns. Så er det klart, at det går galt, siger han.

DET TAGER TID

Men hvordan vil han ændre på den del. Det er trods alt nogle store og stærke spillere han er oppe mod.

- Ja, McKinsey og de andre store konsulenthuse tjener mange milliarder på det offentlige, smiler han.

Er det så ikke op ad bakke? Denne journalist læste for nylig en kommentar på Altinget.dk, hvor en insider netop hævdede, at McKinsey i dag bruges til at udvikle socialdemokratiets politik. Ikke ud fra fagbevægelse eller folks virkelighed. Hvis konsulenthusene har foden så godt idenfor, så er det vel en tabt kamp?

- Det tror jeg ikke. Det tager bare tid. Hvis ikke jeg troede på, at man kan gøre en forskel, så lavede jeg ikke det her. Og med de sociale medier og den nye 24-7-365 virkelighed er man også sikker på, at tåbelige beslutninger og dårlige arbejdsforhold før eller siden vil blive kendt og debatteret. Det tager bare tid, for politikerne reagerer, fastslår Stefan Holgersson. ■

Svensk politi nedlægger alle kredse

1. januar vågner svensk politi til en ny virkelighed og alle borgerne til et nyt politikort. Alle politimyndigheder samles under Rigspolitiet. 21 politidistrikter nedlægges, og politifolkene samles i syv regioner med hver deres politichef. Det er den største reform i 50 år. Ingen ved dog helt præcist, hvad der skal ske i det nye år.

AF NICOLAI SCHARLING

Sjældent er et valg kommet mere ubelejligt. Da den svenske regering i december gav op efter to måneder og udskrev valg i marts, tog den politiet på sengen og efterlod den største reform af svensk politi i 50 år med en mærkelig flad fornemmelse.

Sikkert er det nemlig, at politiet efter nytårsaften er et ganske andet. Reformen træder i kraft 1. januar og det betyder, at svensk politi samles under én central myndighed: Polismyndigheden. 21 af myndighederne er politidistrikterne, de svenske politikredse, som helt nedlægges. I stedet samles politiarbejdet i syv store regioner. Det er rigspolitichefen, som alene er chef for politiet. I hver region sidder dog en politichef, som skal føre Polismyndighedens tanker ud i livet.

Så vidt så godt.

Men så kom valget.

Og med det en række ubesvarede spørgsmål. Eksempelvis om politiuddannelsen bliver en højskoleuddannelse. Det lovede den nye regering. Men hvis den taber valget, overgår magten til en koalition, som hidtil har nægtet at efterkomme samme ønske.

Højskoleuddannelsen var et af de afgørende spørgsmål for det svenske Polisförbundet.

Nu må de følge valgkampen og nok slå sig til tåls med at udskyde planerne.

Og hvad med finansieringen?

En reform er vel næppe gratis.

Så vidt er der afsat 200 millioner svenske kroner til at implementere overgangen – men hvordan og hvorledes ved man endnu ikke.

Den nye regering havde på sine to måneder også højt og kraftigt lovet et opgør med New Public Management målinger og taljagt. Den offentlige sektor skulle i stedet

agere ud fra virkelige og lokale forskelligheder. Herunder politiet, som har været voldsomt plaget af afsløringer om måltalsjagt og talfifleri i pressen. Den del skulle gerne forsvinde og ikke bruges i målingerne efter reformen, lød det i flere taler.

Om fokus vil være det samme i en eventuelt anden regering efter valget er uvist.

LEDELSEN PÅ PLADS

Derfor er det også en mærkværdig oplevelse at besøge det svenske politiforbund dagen efter, at regeringen har givet op. Vildrede beskriver bedst oplevelsen.

Når man spørger til præcist, hvad der vil ske, lyder svaret fra alle: "Det ved vi ikke."

Ingen er helt klar over, hvilken arbejdsdag og hvilke detaljer der er gældende efter 1. januar.

Rigtigt meget er ikke forhandlet på plads.

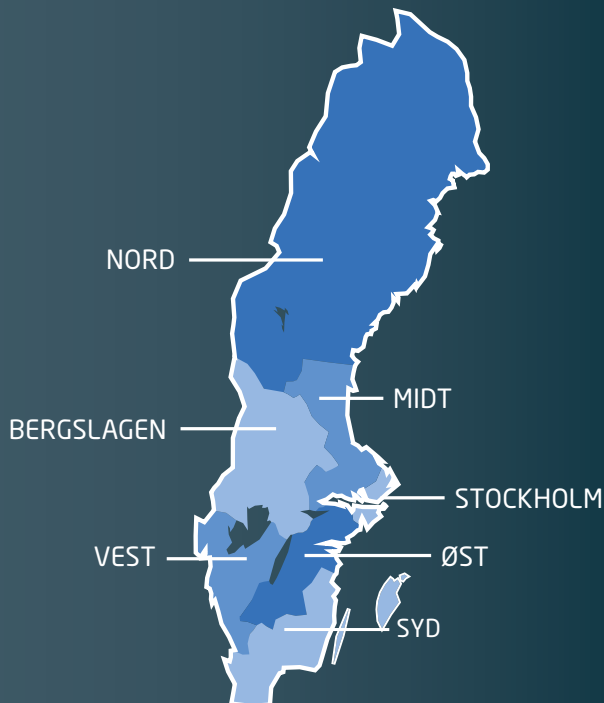
Næsten hele den nye ledelse er ganske vist udpeget – og det samme en ny rigspolitichef. 42 kvindelige og 45 mandlige. En del ansættelsessamtaler er i gang. Dertil kommer, at der er udpeget en midlertidig overgangsledelse blandt de gamle ledere, som skal arbejde sideløbende med den nye for at implementere reformen. Men om de fleste derefter bliver nedchargeret vides ikke. De fleste vil nok. Den nye reform er nemlig også en ledelsesreform, som skal beskære antallet af ledere i politiet voldsomt.

STORE AFSTANDE

De fleste af regionscheferne er uddannede politifolk – men i Skåne afviger man konceptet ved at have en jurist "uden politiforståelse", hvilket har skabt et dårligt klima i området og en dårlig optakt til reformarbejdet, lyder det alle steder fra. Politiforståelsen er væk, klager man. Til med har hun

DE SYV SVENSKKE POLITIREGIONER

Nord:	Umeå
Midt:	Uppsala
Stockholm:	Stockholm
Bergslagen:	Örebro
Vest:	Göteborg
Øst:	Linköping
Syd:	Malmö

udnævnt en ikke-politiuddannet til at lede de operative afdelinger.

Sådan fyger det allerede med sværdslag.

Men en del andet forestår også uafklaret.

Som ansat i svensk politi er man ansat i hele politiet – og kan faktisk flyttes rundt i hele landet. Og med et land, hvor køreafstanden fra Kiruna i Nord til Skåne i syd er længere end samme tur fra København til Middelhavet, har det en vis betydning. Kan man som ansat, måske hvis man er ugleset, risikere at blive flyttet fra Sydsverige til Nordsverige, især når sidstnævnte mangler politifol? Der er ikke arbejde til kæresten og ægtefæller i områderne. Dertil kommer, at der er markante lønforskelle mellem udkanterne i nord og byerne i syd. En politiansat i Stockholm og Göteborg tjener mange tusinde kroner mere om måneden end en politiassistent i tilsvarende stilling i nord.

Eller skal man blot kunne flyttes inden for en region? Og selv det er et problem, særligt i den nordlige region, som er gigantisk set med danske briller, og kan betyde flytninger på op mod 800 kilometer.

De endelige aftaler mangler.

Og derfor lyder standardsvaret også: "Vi ved ikke præcist, hvad der sker, men vi tror og håber på det bedste!"

MEDBORGERLØFTER

På siden www.polisamordningen.se kan man læse om hele reformarbejdet. Polisamordningen er det svenske navn for reformen, som er besluttet politisk, og som ledes af en særlig udpeget dommer, Thomas Rolin, der har ansvaret for indretningen af politiet efter 2015.

Arbejdet har været undervejs i flere år.

Ønsket er at harmonisere og modernisere politiarbejdet i Sverige. At strømline organisationen, så man får samme

betjening og sagsgang i hele landet. Og samme arbejdskultur. Ikke at have for mange høvdinge eller kokke til at fordøje maden hver for sig, når det kan gøres ét sted, og resten derefter handler om politiarbejde. Og at fremtidssikre arbejdet i en global virkelighed med tilstrækkeligt store enheder. Under de syv regioner er udpeget 99 lokalpolitiområder – en del færre end tidligere.

Mantraet og kravet fra politisk hold har været, at reformen skal bringe politiet tættere på det lokale og nære og skabe tryghed ved tilstedeværelse. Derfor er det centralt i planerne, at man vil indføre såkaldte "medborgerløfter", hvor de forskellige lokale myndigheder og interessenter sammen med politiet laver løfter og handleplaner til borgere i et lokalområde, alt efter de udfordringer som man er plaget af. Om det er tyveri, knallertkørsel eller narkomisbrug eller noget helt fjerde. Medborgerløfterne skal gøre indsatsen synlig og i overensstemmelse med faktiske udfordringer, og de skal jævnlige følges op. Dertil kommer, at man vil indføre tryghedsmålinger i alle kommuner.

TO ÅRS IMPLEMENTERING

Meget er dog endnu uvist præcist hvordan, hvornår og hvorfor, noget træder i kraft. Også selv om reformen kun er få uger væk. På Polisamordningens hjemmeside fylder de seneste aktuelle spørgsmål og svar 16 tætskrevne sider, og det er ikke klare svar, men svar med forbehold. Mange frygter, at lokalpolitistationer med tiden vil blive nedlagt, men det er indtil videre blevet afvist.

Den lange proces og de mange usikkerheder har dog fået alle til at love, at reformen reelt ikke er implementeret i hele samfundet før om to år. Og at borgerne ikke som sådan vil komme til at mærke forskel på nytårsaften og 1. januar. Det vil kun politifolkene og de øvrige politiansatte. ■

1.200 finske politifolk marcherede for flere ressourcer

PROTEST Finsk politi har mistet 400 politifolk de senere år. Nu har den finske regering så planer om at udlicitere politiopgaver svarende til 500 årsværk. Smertegrænsen er efterhånden nået i forhold til, hvor få politifolk landet kan klare sig med, mener det finske politiforbund, SPJL.

Derfor arrangerede forbundet i november en march gennem hovedstaden Helsinki for at gøre opmærksom på problemet. Mere end 1.200 politifolk deltog, hvilket svarer til omkring 15 procent af politistyrken.

Med bannere og fra megafoner gentog de deltagende i demonstrationen slagordene: VI ER FOR FÅ - på finsk: "Meitä on liian vähän".

Norske politifolk får lov at bære våben

TERRORTRUSSEL 5.800 politifolk i Norge fik i slutningen af november lov til at bevæbne sig, fordi der er en øget frygt for terror. Det er det uniformerede indsatspersonel, der udstyres med tjenstepistoler. Dog kun i en begrænset periode - i første omgang fire uger, men perioden kan forlænges.

- Det sker for at varetage politiets egen sikkerhed og for at øge mulighederne for en hurtig indsats, siger den norske justitsminister, Anders Anundsen, til nyhedsbureauet NTB.

I juli blev alarmberedskabet i Norge også opjusteret på grund af en terrortrussel, og bevæbnet politi sat på gaden for at holde øje med mistænkelig adfærd. Norsk politis sikkerhedstjeneste skriver i sin seneste trusselsvurdering, at det er sandsynligt, at der vil komme trusler om terrorangreb, eller forsøg på samme, i Norge i løbet af de næste 12 måneder - og at politiet og det norske forsvar er mulige mål.

Da kvinderne kom på prøve

Året var 1977, og autoriteterne stod for fald. Kampen for kvindernes ligestilling nåede også politiet, der i maj ansatte 18 kvindelige betjente. De første tre år var kvinderne lidt mere på prøve end de fleste. Ordningen skulle evalueres, og "man" skulle kigge på, om mennesker med X-kromosomer nu også leverede den politifaglige vare tilfredsstillende. DANSK POLITI har mødt tre af dem, som var med til at bane vejen for kvinder i politiet.

Som undercover hippie på Christiania

Den sjoveste tid i politiet for Hanne Simonsen var, da hun og kollegerne i en specialenhed i 1980 klædte sig ud for at arbejde undercover på Christiania. Hun og hendes mandlige kollega blev aldrig spottet. Kvindelige betjente var nemlig stadig et særsyn tre år efter, de første kom på prøve i 1977.

AF TANIA KEJSER

Hanne Simonsen strøg direkte fra Aalborg til et værelse på Christianshavn, da hun i 1977 kom ind på Politiskolen. Uden at kende et øje i hovedstaden, og med en masse nye kolleger, hvor størstedelen, som hun selv, kom fra Jylland, var grobunden skabt for et godt sammenhold.

- Det var en tid fyldt med opbrud, også i politiet. Mange af de politifolk, der var ansat under krigen, var på vej på pension, så i København var der fyldt med yngre kolleger. På den måde var det et heldigt tidspunkt, vi kvinder startede på, fortæller Hanne Simonsen.

I dag er den eneste rest af Aalborg tilbage i den rolige, nordjyske dialekt. Selv sidder hun og hendes mand på fjerde sal midt i København med udsigt over byens tage. Rejsen fra Nordjylland har hun aldrig fortrudt. Og som kvindelig pioner i en mandsdomineret verden var hun allerede dengang uimponeret.

- Jeg har aldrig set det som noget særligt – og slet ikke et problem – at være en af de første kvinder. Desuden var vi kvinder jo meget forskellige. Jeg tror, at de, der havde det sværest, var dem, der forsøgte at være meget maskuline. Der var klart nogen, der pressede sig selv ud i en rolle, der ikke var rar for dem selv. Men generelt var der stor imødekommenthed fra langt de fleste. De, der kunne være ubehagelige, gjorde ikke forskel på mænd og kvinder. De var sådan set lige ubehagelige mod alle, siger Hanne Simonsen, og henviser til de årgange i politiet, som var mærket af oplevelserne under krigen.

MED I SPECIALGRUPPE

Hanne Simonsen søgte om optagelse i politiet allerede i 1973 uden at vide, at man dengang ikke antog kvinder. Det blev nemlig ikke sagt ligeud. Men da Rigspolitiet i 1977 etablerede en prøveordning, hvor kvinder kom ind på lige fod med mænd, begyndte hun på det første hold.

- Vi var 18, der kom ind, og 16 der færdiggjorde uddannelsen. Fælles for os var, at vi alle havde et stort ønske om at komme ind i politiet.

Den tid, der gav de sjoveste minder, var da hun i 1980 var med i en specialgruppe, der havde til opgave at finde ud af, hvad der foregik på Christiania.

- Vi var undercover, og ingen vidste, hvad vi lavede, heller ikke kollegerne. Os, der var med, var sygemeldte fra stationerne. Vi klædte os ud for ikke at blive spottet, og det havde vi meget sjov ud af. Min gode kollega Ole og jeg havde mere succes end de kolleger, som ikke havde kvinder med. Dengang var det stadig usædvanligt at være kvindelig betjent, så christianitterne regnede aldrig ud, at vi var fra politiet. Målet var at finde ud af, om der var nogle hælercentraler eller andet kriminelt. Men dengang var det på ingen måde lige så organiseret kriminalitet, som vi ser på Christiania i dag. Det var noget mere tilfældigt, hvem der lige satte en bod op og solgte noget hash.

ET GODT ARBEJDSLIV

Efter Christiania skiftede Hanne Simonsen forklædningen ud med et job som medhjælper i kriminalpolitiet. Det første år var en slags prøve på, om denne type arbejde var noget, hun havde lyst til at fortsætte med.

- Allerede dengang havde det en tiltrækning på mig, at arbejdet foregik i civil. Det var lidt mere spændende, syntes jeg. Herfra kom jeg ind i Rigspolitiets informationsafdeling, og videre til videogruppen, hvor jeg blandt andet lavede videoer fra politikredsene. De seneste fem år har jeg arbejdet på Politimuseet. Og i dag, hvor jeg har sluttet min karriere, kan jeg sige, at jeg ikke har haft fem dage i politiet, hvor jeg har været ked af at komme på arbejde. Det er jo ikke et job, hvor man står ved den samme maskine i 27 år. Jeg har været vidt omkring, og har lavet mange forskellige ting. Mulighederne er mange, også for at udvikle sig i jobbet, siger Hanne Simonsen. ■

Der var stor opmærksomhed om de første kvinder i politiet. Her til venstre er Hanne Simonsen portrætteret under en skydeøvelse i et af tidens dameblade.

1974

Lovens lange arm kan også være en kvindes

Danmarks første kvindelige ordensbetjente lærer alt lige fra at splitte et værtshus diagonalt, håndtere sprængstoffer og til at hjælpe ældre damer over gaden. «Vi skal vel holdes under loven», mener de ...

DANMARKS første kvindelige ordensbetjente kommer på gaden til januar. Det er 19 kvinder i alderen fra 25 til 39 år, der skal bevare roen på gaderne, når der det sædvanlige brud på brovædderne, og der vendes en kasse i den smalslåede trafik på et smaltbånd. Helt nyt for dem er at arbejde i et køkken, at kende været i en butik og at arbejde i et kontor.

Præsentation af kvinderne er en stor succes. De er alle kvinder, som har været i politiet i mange år, og som har været i politiet i mange år. De er alle kvinder, som har været i politiet i mange år, og som har været i politiet i mange år.

Kvinder kæmper mod rasisme

Politiet har i stor grad en stor succes med at håndtere rasisme. De er alle kvinder, som har været i politiet i mange år, og som har været i politiet i mange år.

De er alle kvinder, som har været i politiet i mange år, og som har været i politiet i mange år. De er alle kvinder, som har været i politiet i mange år, og som har været i politiet i mange år.

Bilerne stoppede på Amagerbrogade

For Hanne Zibrandtsen var det en drøm at blive ansat i politiet længe før, kvinder kom i betragtning til at gå i uniform. I 1977 blev hun optaget som en af de første. Det skabte furore, når man som kvindelig betjent kom gående ad Amager Brogade. Men ellers har hun aldrig været oplevet, at der blev gjort forskel på mænd og kvinder.

AF TANIA KEJSER

Afhøring er en af hendes største forcer, når hun selv skal sige det. Gennem fem år i rejseholdet - fra 2008 til 2013 - finpudsede hun kunsten at tale med en sigtet. At få gerningsmænd til at tale og sætte sig ind i motiver, finde ud af hvad der ligger til grund for et drab. Det er noget af det, som har gjort Hanne Zibrandtsens politiliv endog meget spændende.

Fra en ung alder var hun sikker på, at politiet var det rigtige sted for hende. Faktisk så sikker, at hun ringede til Rigspolitiet i 1976 og spurgte, om det ikke snart var på tide, at de begyndte at optage kvinder. På det tidspunkt havde hendes ansøgning ligget på hylden i et par år. Prøverne var bestået, nu var det bare organisationen, der skulle blive klar til at modtage kvinderne. Det blev den i 1977, hvor Hanne Zibrandtsen på dengang 24 år blev kontaktet, at nu kunne hun møde op på Politiskolen.

- Jeg har aldrig oplevet forskelsbehandling. Men jeg har også altid givet udtryk for, at jeg er interesseret og vil være med i første række. Mig skulle man ikke skåne. Jeg kom ind i politiet for at lave politiarbejde, og har aldrig haft lyst til at sidde bag et skrivebord, siger hun.

Der har været ansat kvinder i politiet siden 1915 og frem til 1970. Der var ikke mange af dem, og de fik ikke uniform, men beskæftigede sig hovedsageligt med jobs, hvor uniformen ikke var påkrævet. I 1970 indførtes et såkaldt "ansættelsesstop" for kvinder. Det blev brudt i 1977, da Rigspolitiet åbnede op for, at kvinder kunne søge om optagelse på lige fod med mænd, dog med mindre krav til de fysiske prøver.

DANMARK VAR OVERRASKET

Det var ikke kun Hanne Zibrandtsens familie, der fra siden så lidt undrende til, da deres datter blev en af de første, som trak i politiets nye uniform til kvinder. Resten af Danmark skulle også vænne sig til de kvindelige betjente.

- Jeg kan huske, at bilerne stoppede, når jeg kom gående ned ad Amager Brogade. Så skulle folk se en kvindelig betjent. Men jeg har aldrig oplevet ikke at blive taget alvorligt på en politiopgave. Til gengæld tror jeg godt, at det i et godt makkerskab kan være en fordel at være mand og kvinde. Man kan sparre på en måde, som kommer rundt om flere aspekter, fordi mænd og kvinder trods alt tænker forskelligt.

Hun gik fra begyndelsen målrettet efter kriminalpolitiet. Efter fem år i ordenspolitiet søgte hun, og fik jobbet. Og i 2008 lykkedes det hende at skaffe en plads på Rejseholdet.

- Det var den mest spændende tid overhovedet. Det var jo her, de store sager lå, og det var udfordrende. Jeg har altid været tiltrukket af at løse kriminalgåder. Jeg kan lide at tale med mennesker og få en sigtet til at fortælle sin historie. Det, man lærer, er, at man intet får ud af at spille hård i en afhøring. Man skal naturligvis have sin efterforskning i orden, så man kan pille en forklaring fra hinanden, hvis oplysningerne ikke holder. Men helt basalt handler det om at få folk til at tale.

FRA POLITI TIL PARFUME

Siden 2013 har Hanne Zibrandtsen været dansk politisk kontaktperson til Europol. Og når hun til foråret går på pension, er det for at afprøve en gammel drøm.

- Jeg har søgt job i parfumeafdelingen i Københavns Lufthavn. Jeg har altid interesseret mig for den slags, og nu skulle det prøves. Så kan jeg hilse på kollegerne, når de kommer forbi lufthavnen. ■

Politistyrerne lærer bokserne, ikke for at kunne angribe, for det må politiet ikke, men for at kunne forsvare sig mod angreb. Kvinderne bokser mod mænd, da det er mest sandsynligt, det bliver mænd, de møder i den slags situationer.

Hanne Zibrandtsen har drømt om at blive politibetjent, siden hun var 14 år. Fordi hun tror, det er et spændende job, og det er ualmindeligt for piger. Men hun søttede på at blive optaget, har hun bl. a. best fransisk i 10 år.

Da kvinderne kom ind i politiet i 1977, var det på lige fod med mændene. Dog blev kravene til de fysiske tests justeret til kvindernes fysik. På billederne her er Hanne Zibrandtsen portrætteret i et dameblad under træning på Politiskolen.

Vi var ydmyge

Skiderikkerne kan tælles på under en hånd. Men de var der. Sådan husker Susanne Jensen sin start i politiet i 1978, hvor hun på andet hold af kvindelige betjente kom ind på en arbejdsplads domineret af mænd. Ret hurtigt fandt de mandlige kolleger ud af, at kvinderne havde meget at tilbyde.

AF TANIA KEJSER

På et avisudklip fra 27. juli 1979 kan man se en smilende Susanne Jensen i politiuniform på forsiden af Politiken. Som en af de første kvinder i politiet var hun genstand for stor interesse. Men også bekymring. Kan kvinderne nu levere varen, når det gælder, lød det fra flere mandlige kolleger, der dog ikke havde lyst til at lægge navn til udtalelserne i avisen.

- Det var lidt en lukket mandeklub at træde ind i. Jeg tror, at nogen følte det som et tab af kaserneliv med gutterne. Men i bund og grund handlede det om usikkerhed. Det fyldte selvfølgelig meget på det tidspunkt, men ikke når jeg kigger tilbage på det nu. Generelt blev vi godt modtaget, fortæller Susanne Jensen.

Hun er netop gået på pension fra en lang karriere i Rigspolitiets Udlændingefdeling – nu National Udlændingecenter. At hun overhovedet søgte ind til politiet var lidt af et tilfælde.

- Jeg arbejdede i Post- og Telegrafvæsnet som telefonistinde og havde nogle mandlige kolleger, der søgte ind. Da jeg fik at vide, at politiet også optog kvinder, tog jeg det som en udfordring og forsøgte. Jeg havde ikke særlig meget viden om, hvad jeg gik ind til, men tiden var nok bare inde for mig til at komme videre, siger hun.

- Jeg husker det, som at vi kvinder gik til opgaven med ydmyghed. Det var vigtigt for os at få skabt et godt samarbejde og holde en god tone. Der har da været nogle dumme kommentarer. Jeg husker for eksempel en kollega, der sagde, at han aldrig havde set noget så latterligt som betjente med langt hår under kasketten. Men det var heldigvis de færreste, langt de fleste var imødekommende og flinke.

BALLADE I BEREDSKABET

Som politibetjent på prøve var Susanne Jensen med i optøjerne ved Byggeren og på Christiania.

- Det var en speciel tid. Jeg kendte selv folk, der gik til demonstrationer, og pludselig stod man dér på den anden side. Det er altid en ilddåb, når man kommer ud i det første gang. Og selvom det på ingen måde var fredeligt, så var det ikke så råt, som man ser det i dag. På skolen blev vi godt rustet til at vide, hvad politijobbet indebar. Men jeg husker da stadig forbløff-

sen over at blive kaldt naziluder, da jeg var med på Christiania. Allerede i 1982 søgte Susanne Jensen ind i Udlændingefdelingen, hvor hun har prøvet stort set alt.

- Det handlede om en blanding af mine kompetencer og interesser. Jeg har altid elsket at rejse og er god til sprog. Og så havde jeg nok heller ikke lysten eller rygraden til en tilværelse blandt stofmisbrugere og ballade, som beredskabet kræver. Til gengæld har jeg oplevet en eksplosion på udlændingområdet, der startede med krigen på Balkan i 1992. Før da vidste man knap nok, hvad en asylansøger var, fortæller hun.

HUN FULGTE DE UDVISTE HJEM

20-25 rejser er det blevet til gennem årenes løb, når Susanne Jensen har ledsaget personer, der af den ene eller anden grund har skullet følges tilbage til deres hjemland. Destinationer som Tyrkiet, Pakistan, Ungarn, Gambia, Tunesien, Libanon, Israel, Italien og Marokko hører til dem, hvor hun har fulgt mennesker, som enten er blevet udvist eller har fået afslag på asyl, hjem.

- Det er jo mennesker, man har med at gøre hver eneste gang. Og jeg ved godt, at det lyder kynisk, men man er nødt til at tage en beslutning om, at man er på arbejde. Jeg har altid gjort meget ud af at få en dialog i gang. Snakke med dem om, hvem der venter derhjemme, og hvordan deres liv kommer til at udspille sig herfra. Det kan godt være en hård tur, for grunden til, at man er med som politier, er jo, at personen bestemt ikke har lyst til at rejse.

KORPSÅND

Sammenholdet i politiet var en helt særlig oplevelse for Susanne Jensen.

- Det fylder meget i politiet. Korpsånd kan lyde negativt, men for mig var det en positiv oplevelse. Man er afhængig af hinanden, og man gør noget for at være en god kollega. Det, at være en del af et fællesskab, hvor man hjælper og støtter hinanden, er en særlig del af arbejdet, som er vigtigt at tage hånd om. Det skal der være plads til, siger hun. ■

"En af samfundets sidste mandsdominerede bastioner står for fald". Sådan stod der i Politiken den 27. juli 1979, hvor man på forsiden kunne se en smilende Susanne Jensen i politiuniform. Hun er nu gået på pension efter en langt og begivenhedsrig karriere.

Mangeårigt æresmedlem død

DØDSFALD Carl Aage Redlich, æresmedlem af Politiforbundet siden 1977, er afdød ved døden den 26. oktober 2014 – dagen før han ville være fyldt 99 år.

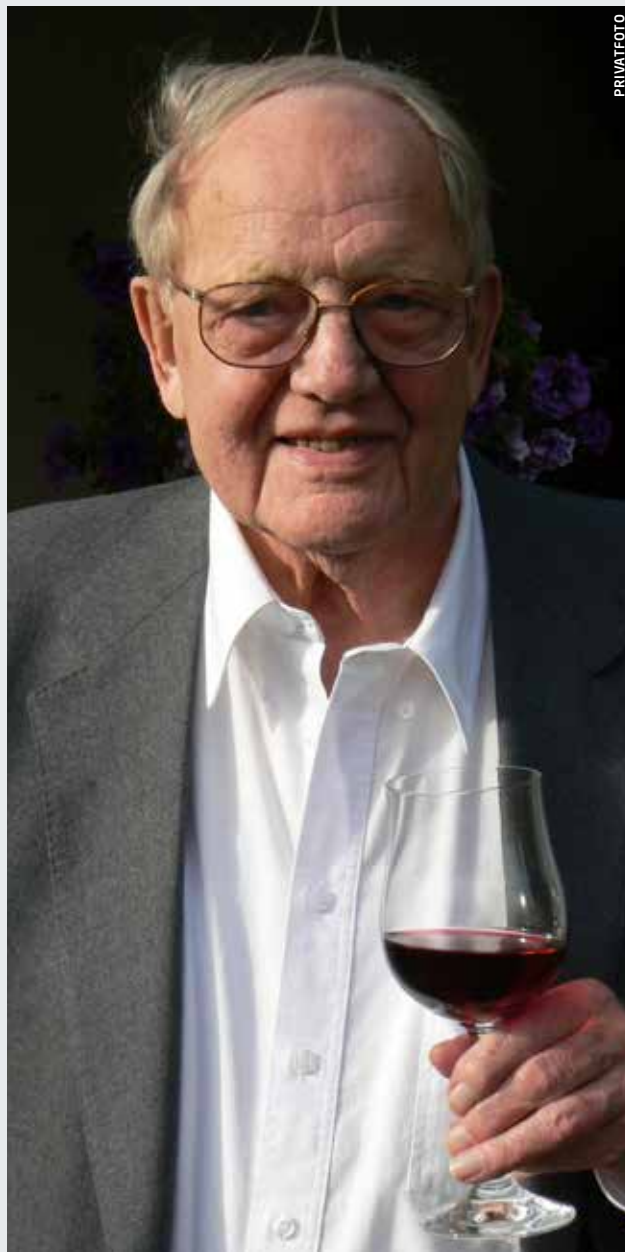
Carl Aage Redlich var en gesjæftig herre. Udover at være et socialt engageret menneske, havde han en flittig pen og var musikalsk begavet. Musikken dyrkede han i Københavns Politiorkester, hvor han var medlem fra 1939 til 1995. De første 20 år som trommeslager og de efterfølgende 35 år som paukist. Han sad desuden i politiorkestrets bestyrelse i 30 år – heraf 15 år som formand.

Carl Aage Redlich blev ansat i Københavns Politi 1. juli 1939, men da 2. verdenskrig kort efter brød ud, og Politiskolen lukkede, blev han ansat i praktiktjeneste inden for Ordenspolitiet i København. I 1943 fik han en stilling som overbetjent i det nyoprettede københavnske Krisepoliti, hvor han i civil førte kontrol med levnedsmidler. Blandt andet illegal salg til det tyske militær.

Under hele krigen var Carl Aage Redlich meget aktiv inden for modstandsbevægelsen, og han var da også blandt de omkring 2.000 politifolk, der blev interneret af den tyske besættelsesmagt den 19. september 1944 og sendt til en tysk kz-lejr. Han kom hjem igen ved krigens slutning i 1945, og allerede i december samme år udgav han bogen "19. september", hvor 12 politifolk beretter om deres oplevelser i tysk fangeskab. Siden blev det også til andre bøger fra Carl Aage Redlichs hånd. Blandt andet et to bindes værk om Københavns Politi gennem tiderne.

Sine skriveevner benyttede Carl Aage Redlich også som redaktør af Politiforbundets medlemsblad, en stilling han bestred fra 1950 til 1981. Han beskæftigede sig meget med politiets historie og skiftende problemer, set på baggrund af den sociale, økonomiske og ikke mindst den politiske udvikling i det danske samfund. Carl Aage Redlich var desuden fagpolitisk aktiv i Politiforbundet og blev gjort til æresmedlem i 1977 i forbindelse med forbundets 75 års jubilæum.

Karrieremæssigt arbejdede Carl Aage Redlich en årrække efter krigen i det særligt oprettede Rejsehold i politiet, som primært arbejdede med værnemagersager over hele landet. I 1972 overgik han til kriminalpolitiet, hvor han blev til sin pensionering i 1982.

PRIVATFOTO

Æresmedlem af Politiforbundet gennem 37 år, Carl Aage Redlich, er død 98 år gammel.

Bekymret og stolt formand i Afghanistan

KONTINGENTBESØG Forbundsformand Claus Oxfeldt var midt i november på kontingentbesøg hos missionen i Afghanistan. Politiforbundet har jævnligt besøgt de danske politifolk, som har modtaget international hæder for deres indsats med at træne og uddanne lokale politifolk samt for hjælpen med at skabe struktur på politiarbejdet i det hårdt plagede og krigsramte land.

Det var en dybt berørt Claus Oxfeldt, som vendte hjem efter to dage i Green Village i Kabul, hvor det internationale kontingent holder til bag enorme sikkerhedsforanstaltninger.

- Det er bare med enorm følelse af ydmyghed og stolthed, når man besøger, og ved selvsyn oplever, hvilke store aftryk danske politifolk sætter ude i verden. De danske politifolk har leveret noget nær den flotteste branding og imagepleje af, hvad engagement og dygtighed kan føre med sig. Derfor er de også gennem årene blevet tildelt medaljer og hædersbeviser fra såvel lokalt som internatio-

nalt hold. Det er så flot. Jeg oplevede blandt andet, hvordan en dansk politimand fik medalje af den afghanske regering, siger forbundsformanden.

Alligevel er han også bekymret – ikke mindst for det mentale slid, som politifolkene oplever.

- Det er en barsk hverdag, og trusselsniveauet er højt. De lever bag hegn og næsten isoleret i Green Village, og rundt omkring dør afghanske politifolk dagligt i bombeangreb og som følge af magtkampe. Afghanistan er et plaget og meget fattigt land. Det er op ad bakke, og det slider selvfølgelig, siger han.

Forbundsformanden fastslår, at det er vigtigt at holde fokus på situationen i Afghanistan, og også evaluere, efterhånden som den danske indsats nærmer sig 10-året. Og hvor trusselsniveauet på det seneste har været stigende. Blandt andet med et direkte angreb på Green Village få dage efter besøget, hvor flere sikkerhedsvagter og terrorister mistede livet.

Aflyste retsmøder koster tid og penge

- nu
kortlægges
årsagerne

AF KARINA BJØRNHOLDT

Det er til gene og stor irritation for alle - fra dommer og anklager til forsvarer og vidner - når et retsmøde bliver aflyst. Politifolk er blandt dem, der hyppigt oplever at tage turen til retten forgæves, fordi de - qua deres job - skal afgive mange vidneforklaringer. Udover at det er yderst irriterende, når et retsmøde i en straffesag pludselig aflyses, koster det også samfundet ressourcer. Men hvor stor er omfanget af disse aflysninger egentlig, og hvad er de hyppigste årsager til dem? Det er Domstolsstyrelsen i fuld færd med at kortlægge. Det er et tværgående samarbejde mellem anklagemyndigheden, politi, kriminalforsorgen

og domstolene, der har besluttet at gennemføre en sådan landsdækkende undersøgelse, som er den første af sin slags. Selve dataindsamlingen foregik i september i by- og landsretterne, og Domstolsstyrelsen vil formentlig være klar med et analyseresultat inden årets udgang. Det overordnede formål er at sikre kortere sagsbehandlingstider ved Danmarks Domstole - blandt andet ved at få nedbragt antallet af aflyste retsmøder.

DANSK POLITI har spurgt tre politifolk om, hvilke oplevelser de har med aflyste straffesager, og om de har bud på, hvordan tingene kan gøres lidt smartere.

Politiassistent Claus Pedersen, færdselsafdelingen i Esbjerg, Syd- og Sønderjyllands Politi

- Jeg er superglad for, at der kommer fokus på omfanget af aflyste retsmøder. Som færdselsbetjent vidner jeg i mange retssager, fordi jeg skriver mange sager. Jeg er i retten fire-fem gange om måneden. Aflysningerne sker lidt i perioder, præcist hvor hyppigt er svært at sige, men det sker i hvert fald med jævne mellemrum. Senest var i slutningen af november, hvor jeg var indkaldt til et retsmøde i Esbjerg. Jeg afbrød en igangværende kontrol i Vejen Kommune for at køre til retten i Esbjerg. Efter 10 minutters venten kom anklageren ud og spurgte, hvilken sag jeg skulle vidne i. Herefter oplyste hun, at tiltalte havde vedkendt sig forholdet, og hun beklagede, at jeg igen-igen ikke var blevet underrettet.

- I vores politikreds er afstandene mellem byretterne store, og det betyder, at vi virkelig spilder tid og ressourcer, hvis vi møder forgæves op til et retsmøde, som ligger langt fra vores stationeringssted. Det oplevede jeg i august, hvor jeg skulle vidne i et retsmøde i Tønder. Jeg mødte op i god tid for at forberede mig på sagen, men får så at vide, at forsvareren har lavet kuk i kalenderen, og retsmødet skal holdes en anden dag. Det skete på en dag, hvor jeg havde været på arbejde i otte timer, inden jeg kørte til Tønder. Så der var endda tale om overarbejde. Sådanne episoder er voldsomt frustrerende. Især fordi man ved, at man så skal køre til Tønder en anden dag for at afgive forklaring om, hvad man har set i en banal færdsels sag.

Andre gange aflyses retsmøderne, fordi de ikke er blevet rettidigt forkyndt over for tiltalte, og så møder vedkommende naturligvis ikke op. Det får vi ofte heller ikke besked om på forhånd, selvom det blot kræver, at anklagemyndigheden ringer og fortæller det.

- Det hænder også med jævne mellemrum, at tiltalte udebliver uden gyldig grund, og så kan jeg godt blive lidt harm

over, at hammeren ikke falder ens. Som polititjenestemand har jeg pligt til at møde op og vidne, og hvis jeg udebliver, får jeg en sanktion med det samme. Vi kan enten få en bøde af retten eller en disciplinærbøde af vores eget system. Den tiltalte kan højst idømmes en udeblivelsesdom, men det er ikke en konsekvens, der mærkes, da straffen, vedkommende i forvejen stod til, ikke forhøjes.

► - Så kan jeg selvfølgelig bare huske alle mine retsmøder, men jeg har rigtig mange vidneindkaldelser i løbet af et år, og selvom jeg lægger dem alle ind på min telefon med diverse alarmer, er jeg kun et menneske, og det kan jo smutte. Men det er heldigvis ikke sket endnu.

- Desuden er det et voldsomt irritationsmoment, når retsmøderne falder på ens fridage. Ja, jeg får timer for det, som senere skal afspadseres, men retsmøderne forhindrer mig i at tage mine børn ud af daginstitutionen den dag for at holde fri sammen. Og måske er man i forvejen i underskud på den konto. I min retskreds har vi desuden kun mulighed for at blive fritaget for at vidne i vores ferier eller på fridage, hvis vi kan dokumentere, at vi er i udlandet. Så hvis jeg vil sikre, at jeg rent

faktisk ikke kan indkaldes som vidne en dag, hvor jeg har planlagt at tage med familien i vores sommerhus i Sverige, betyder det, at jeg i god tid skal booke færgebilletter for at dokumentere, at jeg er udenlands. Vi kan ikke bare drøne over broen, som er mere fleksibelt.

- Jeg håber, at man på sigt får indrettet et mere smidigt vidnesystem for politiet. Eksempelvis at vi må afgive vores vidneforklaringer via video, som jo efterhånden findes på alle politistationer og i alle retter. Desuden kunne det være en god idé, hvis retten begyndte at sende huske-varsler om retsmøder ud på sms til såvel til tiltalte som vidner i en retssag. Det kunne måske føre til færre aflysninger på grund af udeblivelser.

Politiassistent Martin Søgaard, lokalpolitiet Amager, Københavns Politi

- Jeg er lige skiftet til lokalpolitiet, men forinden var jeg tre år i en specialgruppe her på Amager, der havde mange nar-kosager. I den forbindelse skulle jeg vidne i rigtig mange retsmøder i Københavns Byret, men cirka hver andet retsmøde blev aflyst. Primært fordi den tiltalte ikke havde fået forkyndt, at vedkommende skulle møde i retten. I nar-kosager arbejder man med et specielt klientel, som kan være svært at finde frem til for anklagemyndigheden, og ved de tiltalte ikke, at de skal møde i retten, dukker de naturligvis ikke op. Men som vidne skal jeg møde ind alligevel – for en sikkerheds skyld – hvis nu den tiltalte ad omveje har hørt, at han eller hun er tilsagt til at møde i byretten. Det er spild af min tid, synes jeg, for jeg har aldrig oplevet, at den tiltalte er dukket op af egen drift, når sagen ikke har været forkyndt over for vedkommende.

- Andre gange går jeg forgæves, fordi den tiltalte har erkendt forholdet, og så er der ikke længere brug for mit vidneudsagn. Det er ikke altid, at anklageren kan forudsætte dette, men det er min opfattelse, at nogle anklagere godt kunne være bedre til – forinden retsmødet – at undersøge, om den tiltalte alligevel vil tilstå, så vidnerne kan varsles om, at de alligevel ikke behøver at møde frem. Det er frustrerende kun at blive mødt af en seddel i retsbygningen om, at retsmøder er aflyst. Her kan den interne kommunikation altså godt blive bedre.

- Det er især surt, hvis aflyste retsmøder sker på ens fridag. Vi bliver godt nok kompenseret med fire timer, men fridagen er ligesom ødelagt alligevel. Jeg accepterer fuldt ud, at retsmøder er en del af politiarbejdet, og at det er opgaver, som skal løses. Men det er afviklingen af retsmøderne, der ofte foregår uhensigtsmæssigt, der irriterer mig.

- Jeg bifalder virkelig den kortlægning af omfanget af aflyste staffesager, som Domsstolsstyrelsen er i gang med. Som det fungerer i dag, synes jeg, at samfundet spilder mange ressourcer. Jeg så gerne, at vidner ikke behøvede at dukke op

STRAFFEN FOR AT UDEBLIVE UDEN GYLDIG GRUND

Hvis en polititjenestemand udebliver fra et retsmøde uden gyldig grund, kan dommeren vælge at idømme vedkommende en rettergangsboøde på omkring 1.000 kroner. Slipper polititjenestemanden for dette, bliver udeblivelsen noteret i politiets interne system. Vedkommende risikerer en disciplinærboøde på 1.000 kroner, hvis forglemmelsen gentages.

Førhen var praksis, at den politiansatte automatisk fik udstukket en disciplinærboøde af sin arbejdsgiver, hvis retten ikke idømte en rettergangsboøde. Men i dag er reglerne blevet mere lempelige, efter at Politiforbundet har påpeget det urimelige i automatikken. Derfor er normal praksis nu, at polititjenestemanden "går fri" første gang, vedkommende udebliver fra et retsmøde uden gyldig grund. Anden gang falder den disciplinære boødehammer, med mindre der findes en rigtig god forklaring på udeblivelsen.

til et retsmøde, hvis det ikke er lykkedes anklagemyndigheden at få forkyndt sagen over for tiltalte. Og hvis en tiltalt af anden grund udebliver fra et retsmøde, kunne det være smart, hvis vi som polititjenestemænd havde mulighed for at afgive vores forklaring til retsbogen alligevel, så vi slap for at møde op en anden dag. Ofte består vores vidneudsagn jo blot i at vedstå, hvad vi har skrevet i politirapporten. Jeg synes også, at det vil give god mening, hvis den tiltalte får en hårdere dom, når vedkommende udebliver uden gyldig grund. Som tjenestemænd risikerer vi jo en boøde, hvis vi gør det samme.

Politiassistent Kasper Dannerfjord, afdelingen for målrettede indsatser, Københavns Vestegns Politi

- Jeg beskæftiger mig primært med færdselsager, og jeg oplever med jævne mellemrum, at de retsmøder, jeg skal vidne i, bliver aflyst. Nogle gange sker det tre gange i træk, og andre gange går der lang tid imellem.

- Bare det at skulle i retten betyder noget for flowet på en arbejdsdag. Det skal planlægges, og andre må overtage mine opgaver imens. Det er jo vilkårene. Men derfor er det også frustrerende at stå i retten og få at vide, at retsmødet er aflyst, fordi tiltalte ikke kommer, fordi vedkommende er syg, bare ikke er dukket op, ikke har fået forkyndt retsmødet, eller hvad årsagen nu er.

- Jeg er cirka i retten 40-50 gange om året, og har også været det på fridage og i ferier. Det er lykkedes nogle gange at få flyttet et retsmøde, fordi det lå på en uensigtsmæssig dag, men der er stort set kun muligt i færdselsager. Er der tale om større sager, bliver et retsmøde ikke flyttet på grund af en polititjenestemand. I min karriere har jeg selv glemt to gange, at jeg skulle i retten og vidne, men heldigvis mente retten ikke, at det skulle udløse en boøde. Men jeg har en kollega, hvor hammeren faldt første gang, han nogensinde glemte et retsmøde, og han fik en boøde.

- Hvis den tiltalte udebliver fra et retsmøde uden gyldig grund, risikerer vedkommende kun en udeblivelsesdom. Det vil sige, at tiltalte idømmes den straf, han eller hun alligevel stod til ifølge anklageskriftet. Der lægges ikke noget oveni, selvom tiltalte måske er udeblevet to eller tre gange, og har spildt alles tid. Det er med andre ord gratis at belemre systemet for den tiltalte. Det, så jeg gerne, blev lavet om.

- Jeg håber, at Domstolsstyrelsens kortlægning vil gøre processerne mere gennemskuelige, og at styrelsen ser på, om

tingene kan forenkles eller gøres på en anden måde. Jeg er overbevist om, at samfundet spilder rigtig mange ressourcer på grund af aflyste retsmøder, der skal berammes om. ■

Endnu et hårdt år i vente for politilederne

2015 byder på krav til uddannelse og en forventning om, at man som leder "investerer tid i egen karriere". Med andre ord skal der bruges fritid på den obligatoriske uddannelse, der nu rulles ud. Til gengæld kan politilederne glæde sig over, at de fra 2016 samles i én og samme forening under Politiforbundet.

AF TANIA KEJSER

Danske politiledere kommer til at tale med én samlet stemme fra årsskiftet 2016. Da udvides den nuværende Politilederforening med godt 650 politikommissærer. I dag hører de til under kredsens politiforeninger. Det betyder et fagpolitisk løft for politilederne, der kommer til at stå stærkere - blandt andet fordi formanden for den nye forening får tillidsmandsbeskyttelse, hvilket ikke er tilfældet i dag.

På Politilederforeningens temadag den 11. november vidste de 92 fremmødte ikke, hvorvidt Politiforbundets Hovedbestyrelse ville vende tommelfingeren op eller ned til ønsket om en fælles lederforening. Men da en enig hovedbestyrelse den 26. november nikkede ja til indstillingsnotatet, var det en glad Michael Agerbæk, formand for Politilederforeningen, der kunne tage hjem til sin bestyrelse. - Vi har haft en god dialog i Politiforbundets Hovedbestyrelse. Jeg er glad for, at man har taget den beslutning, for det har længe været et ønske fra politilederne at blive samlet, siger Michael Agerbæk.

GIV PK'ERNE PLADS

At lederne i høj grad er udfordret, skinnede igennem på Politilederforeningens temadag. Knap nok er lederreformen sunket ind, før nye krav til obligatorisk uddannelse kommer til. De blev præsenteret af Rigspolitiets Koncern HR, ved Anne Erlandsen, Klaus Munk Nielsen og Peter Ekebjærg.

- Er det rimeligt, at Koncern HR dynger os til med det ene projekt efter det andet? Spørg Anne, hun er her nu, lød det fra Michael Agerbæk, som optakt til oplægget.

Anne Erlandsen talte blandt andet om fokus på professionel ledelse, HR-ydelser samt organisationsudvikling og kultur.

- Lederen skal forstå, hvad føringsledelse er. Politikommissærerne er nu direkte ledere og har fået et stort

ledelsesspænd. Det kan være vanskeligt, lyder tilbagemeldingerne. Vi har lavet ledelsesguides målrettet dem. I 2015 vil vi i hver kreds arbejde med initiativer, som medarbejderlederne skal igennem. PK'erne er afhængige af jeres opbakning. De skal ikke bare have tid til ledelse, men også have et ledelsesrum. Strategisk uddannelse og udvikling af ledere. Hvordan sikrer vi, at vi har ledere til næste niveau? Hvordan får vi tonet fagligheden af vores ledere? Vi skal have fokus på politifagligheden, lød det fra Anne Erlandsen.

NYE KRAV TIL UDDANNELSE

Politiinspektør Peter Ekebjærg skitserede de nye krav, der stilles til opkvalificering af politiets ledere. Fra 2015 og frem vil en række uddannelseskraV gøre sig gældende. Den enkelte leder har to år til at opnå det krævede uddannelsesniveaU. Og det vil givetvis betyde, at fritiden fremover skal tages i brug til uddannelse.

Fra salen lød et spørgsmål om, hvordan man i Koncern HR har tænkt sig, at lederne skal få tid til den daglige drift, når de samtidig skal nå at uddanne sig. Hertil svarede Peter Ekebjærg:

- Der ligger mange debatter gemt i det her. Der er en gammel holdning til, at hvert sekund, man læser i en bog, er arbejdstid. Men det her er også en investering i egen karriere. Det er en investering, man selv må foretage. Der kører mange debatter om, hvor meget tjenestetid man skal give til casene. Og resultaterne vil være forskellige. Men holdningen er, at man også er nødt til at investere i sin egen fremtid.

Et andet spørgsmål fra salen lød:

- Jeg mangler noget i forhold til, at personalelederne bliver voldsomt pressede af det her. Der bliver flere og flere opgaver, som de skal løfte. Man kan tro på, at personalet har 25 percents ledig kapacitet, de ikke udnytter i dag. Men jeg mangler et kursus i, hvordan man lærer at prioritere. I København

rykker man for eksempel ikke ud, hvis der er stjålet for under 100.000 kroner. Er det den korrekte måde at gøre det på?

Peter Ekebjærg svarede:

- Løsningen ligger i spændingsfeltet, og hvordan vi rustet lederne. Det skal meget gerne støtte op om at lederne bliver bedre til at håndtere det her. Det er en af de helt store udfordringer, vi har.

Medarbejderlederne står i det her spændingsfelt og håndterer det. Det kan vi ikke løse med uddannelse. Vi kan understøtte dem og gøre dem stærkere. Men vi kan ikke løse det problem.

En anden politileder ønskede svar på, hvordan førlederne motiveres til at fastholde tempoet:

- Er der noget sted, hvor vi bliver bedre til at motivere? Vi skal motivere vores unge førledere til at tage to et halvt års uddannelse ved siden af arbejdet. Hvordan gør vi det? Hvor er motivationen?

Peter Ekebjærg svarede:

- Med færre fejl producerer vi mere. Det handler om at kunne se de rigtige faglige prioriteter. Når vi holder fast i modulerne, er det, fordi vi skal have moderne ledelsesteori, sagde han.

VIL FLERE LEDERE BUKKE UNDER?

Lederforeningens formand, Michael Agerbæk, udtrykte afslutningsvis tilfredshed med udbyttet af temadagen.

- Vi har i dag fået et godt billede af lederens vilkår i dansk politi. Der stilles større og større krav til lederen i forhold til både at være virksomhedsleder og føringsleder, hvilket er præciseret i det nye ledelsesgrundlag og i den eksekutive strategi. Der stilles også nye uddannelseskraV til lederne, som skal opfyldes parallelt med ledergerningen. Der er en forventning om, at lederen benytter fritiden til flere af disse studier. Jeg håber ikke, at de vilkår medfører en mere usynlig leder i hverdagen – god ledelse sker i et godt samarbejde med medarbejderne, og det kræver nærvær, sagde Michael Agerbæk.

Han frygter, at flere og flere ledere vil bukke under for disse vilkår og springe fra ledergerningen, ligesom der kan være en begrundet frygt for, at potentielle lederaspiranter ikke ønsker at tage udfordringen som leder op. ■

Politilederne

lige nu

Nye krav om uddannelse og en lederreform, der knap nok har fundet sit leje. Udfordringer er der nok af for politilederne. På Politilederforeningens temadag i november mødtes 92 ledere for at tale om krydspres. Vi mødte tre.

MARTIN SPINDLER, REGNSKABSCHEF HOS VESTEGNENS POLITI. ARBEJDER I SNIT 40 TIMER OM UGEN.

- Jeg har ikke en politibaggrund, og har kun været i politiet i fire år, så jeg er ikke ramt af lederreformen i samme grad som mange politiledere. Det, jeg kan se sker, er, at vi nu taler ledelse som en faglig disciplin i politiet. Og det, tror jeg, er den rigtige vej at gå.

JOHN V. PEDERSEN, VICEPOLITIINSPEKTØR OG LEDER AF PATRULJEBEREDSKABET I ØSTJYLLANDS POLITI. ARBEJDER I SNIT 40-43 TIMER OM UGEN.

- Lederreformen betyder, at der er færre ledere under mig end tidligere. Det er altså en øvelse i at lægge flere opgaver og mere ansvar ud på medarbejderne. Og det er svært. Der er meget kultur og meget vanetænkning, og som leder har man nok en tendens til at gerne ville løse opgaverne. Desuden kommer der ansvaret for, at vi er parate beredskabsmæssigt, og de nye krav til uddannelse af mellemlederne. Vi bliver jo ikke flere folk til at klare opgaverne, og jeg kan godt se, at nogle ting kolliderer, nu hvor jeg skal finde afløsere, når jeg skal sende vagtchefer og indsatsledere på efteruddannelse.

VIBEKE LIND, ADMINISTRATIONSCHEF HOS CENTER FOR MATERIEL OG FLÅDESTYRING, ARBEJDER 40 - 45 TIMER OM UGEN I SNIT.

- Jeg sidder midt mellem de forventninger, som landets politifolk har til deres udstyr, og den økonomiske ramme, jeg er underlagt. Det har ikke altid været muligt at leve op til den standard, som medarbejderne forventer. Vores vigtigste pejlemærke er, at vi aldrig går på kompromis med sikkerheden. Og så er det et mål at få mest for pengene. Man kan ikke gøre alle 10.000 politifolk tilfredse, og generelt har der været et rigtig højt niveau inden for politiuniformer. Men vi har jo, som så mange andre, været underlagt en sparemanøvre, og skal finde et leje, som er til at leve med. Det bliver ikke gjort fra den ene dag til den anden. ■

Stå sammen

om udfordringerne

Politifolk – ledere som uchargerede – må stå sammen om udfordringerne. Næstformand i Politiforbundet, Claus Hartmann, talte på Politilederforeningens temadag om sammenhold og om styrken ved en stærk lederforening.

AF TANIA KEJSER

Claus Hartmann har siddet for bordenden i den arbejdsgruppe, der i november præsenterede et indstillingsnotat til én samlet lederforening, som Politiforbundets Hovedbestyrelse har vedtaget. Han ser flere fordele ved, at landets politiledere fra 2016 taler med én, samlet stemme, og han er klar over, at lederne i dag står i en presset situation. Sådan lød det blandt andet på temadagen:

- Jeg tror, de menneskelige ressourcer hos lederne er udfordret. Vi ser ledere, der gabler over for meget. Vi har i Politiforbundet henvendelser, der indikerer, at udviklingen går i den gale retning. I er pressede som gruppe, og tiden står ikke stille. Flere slipper grebet i arbejdspladsen for kortere eller længere tid.

Det er et udtryk for den alvor, der er i, at man rammer en grænse for, hvad folk kan kapere, sagde Claus Hartmann i sin tale.

LEDERE I EN URIMELIG SITUATION

De nye krav til uddannelse er ifølge næstformanden gennemtænkte og udmærkede. Men timingen er ikke god lige nu, hvor rystelserne efter lederreformen knap har lagt sig.

- At fjerne jer fra kollegerne er skidt. Ledelsesrummet er et rum til faglighed - tid, der rækker ud over det administrative. Har man ikke dagligt kontakten til dem, man er leder for, skaber det mistillid. Jeg synes, at alt for mange politiledere står i en urimelig situation. I skal være loyale over for rigspolitichef, ministerium og minister. Jeres rolle betyder skarpe prioriteringer i dagligdagen. Det har en konsekvens for jer at få tingene til at hænge sammen. Ukontrollabel tjeneste, har jeg hørt fra mange frustrerede ledere, rider dem som en mare. Jeg vil minde jer om, at det ikke betyder, at man skal arbejde mere end 37 timer om ugen. Overarbejde skal afvikles. Ud fra et fagligt synspunkt holder det ikke. Det kan være svært som leder af sige fra. Jeg går ud fra, at I har en familie, I gerne vil være sammen med. Er jeres arbejdsmiljø OK? Er jeres med-

arbejderes? Vi kæmper en kamp, og jeg synes, at vi her kan stå sammen, lød det fra næstformanden, der er nervøs for, at den pressede økonomi får politiet til at gå på kompromis med fagligheden.

- Vi skal ikke gå efter den billigste vare på hylden. Min frygt er, at vi får en nettoudgave af dansk politi på grund af en økonomisk tænkning. Vi skal holde fast i, at vi leverer myndighedsudøvelse, og at der ikke kan gås på kompromis med den. Vi ser alt for mange sikkerhedsfolk, der tumler op og ned ad gaderne. Det er en udvikling, jeg vil advare mod, sagde Claus Hartmann.

SAMARBEJDE ER ESSENTIELT

Næstformanden lagde ikke skjul på, at han håber, at man med dannelsen af en stærkere politilederforening vil høre mere skarpe udmeldinger herfra.

- God ledelse er ledelse, der samarbejder – lokalt, mellem ledelseslagene og centralt. Vi kan ikke løfte opgaven alene, vi skal samarbejde i dansk politi. Vi kan godt have en dialog trods forskellighederne. Man kan tvinge os fra hinanden, hvis man ikke værner om sammenholdet og den fælles opgave. Tidligere i dag hørte jeg spørgsmål, der gik på politiets ressourcer og tiden til opgaven. Det er første gang, jeg har hørt en leder officielt antyde, at ressourceproblematikken har en grænse. Det glæder mig, at vi begynder at tale samme sprog. Min opfattelse er, at vi er begyndt at have en fælles holdning. Forbundets holdning er, at dansk politi er spændt til det yderste. Det er et tema, vi har italesat i mange år, til nogens fortrydelse. Vi opgiver ikke den kamp. Ressourcer kommer ikke af sig selv. Vi arbejder seriøst med den her problemstilling, og har mange møder med folk fra Christiansborg. Der er ved at indfinde sig en forståelse for, at dansk politi er spændt til bristepunktet. Det her pres bærer forhåbentlig frugt på et tidspunkt, sagde Claus Hartmann. ■ ►

Sådan overlever du krydspresset

Hvad gør ledere i det offentlige, som er fanget i krydspresset mellem forventninger fra toppen og virkelighedens verden hos medarbejderne?

Lektor Mads Jakobsen fra Aarhus Universitet har forsket i offentlig ledelse.

På Politiledernes temadag gav han nogle bud på, hvordan man overlever som politileder.

FØRSTE BUD: SØRG FOR AT HAVE DYGTIGE FOLK

- I bliver målt på resultater og processer på trods af, at netop jeres arbejde er svært at måle meningsfuldt. Men den politiske kontekst tilsiger, at man gerne vil måle, så det gør man. En amerikansk forsker har stillet denne teori op, at politiet er noget særligt, fordi I har med opgaver at gøre, der er svære at håndtere ledelsesmæssigt. Det vigtigste, man som leder kan sørge for, er, at man har dygtige folk. Amerikansk litteratur om politiet viser, at meget lærer man ude i felten. Her er lederen ikke med – så det er svært at styre ledelsesmæssigt. Kendskab, fornemmelse og intuition er vigtige egenskaber hos en politileder.

TREDJE BUD: HUSK AT HYKLE LIDT

- Når man som leder i en organisation er udsat for mange skiftende dagsordener og forandringer, viser det sig, at en vis form for hykleri kan hjælpe. Det vil sige, at man nikker ja opadtil, men i realiteten venter lidt med at hive hele organisationen op med rode. I har ansvar for nogle folk, og for at tingene fungerer. Mange taler om resultatmålinger, men det er ikke altid, man forandrer organisationen så meget, som man siger, at man gør. Det kan faktisk være godt for systemet, at man ikke løber med på enhver mode hele tiden.

FEMTE BUD: LAD FOLK RASE UD

- Påvirkning og indflydelse. Påvirk medarbejdernes indstilling. Giv dem mulighed for at rase ud, medinddrag dem og diskuter tingene. Appeller til folks indstilling. Det gør en forskel. De organisationer, der giver folk lov til det, klarer sig bedre. Man har også et ansvar for at sige fra opadtil, når tingene bliver helt umulige.

ANDET BUD: HAV MENNESKELIG INDSIGT

- Fordi lederen i høj grad ikke er med på gaden, er det svært at være politileder. Situationer på gaden er nogle, der går ekstremt tæt på, og som kan være farlige. Her er den helt basale menneskelige indsigt i forhold til sine medarbejdere enormt vigtig. Det handler hverken om legalitet eller abstrakte mål om lov og orden, men om at kunne håndtere situationen. En god leder skal give sine medarbejdere mulighed for at leve i jobbet.

FJERDE BUD: SEND ABEN RUNDT

- En velkendt strategi er at sende aben rundt. I virkeligheden består den i at håndtere krydspres ved at skubbe det videre opad eller til medarbejderne. Den metode er ikke god for systemet som helhed. Jeres krydspres opleves også af medarbejderne. Måske bør man ofte tage aben fra medarbejderen.

SJETTE BUD: OVERVEJ MODEN

- Der er en tendens til, at offentlige organisationer følger moden blandt ligesindede uden at overveje, om moden lige nu passer til organisationen. For tiden handler det meget om, at man skal have papir på sin kunnen. Det stiller nogle krav og forventninger til lederne, som gør, at man kommer længere væk fra medarbejderne. Det er et stort problem, ikke mindst når det kommer til efteruddannelse af lederne. Man kommer væk fra sin arbejdsplads. Jeg kan sagtens forestille mig, at det er svært. Det kræver, at man fra arbejdsgiverside er åben over for at finde ordninger, og at alle ikke efteruddannes på samme tid.

HUSK!

Opdater din mailadresse
og dit telefonnr.
på medlemssiderne/
Mit Popermo

2015

Et år med travlhed er snart forbi

**Vi benytter
lejligheden til at
ønske alle en glædelig
jul og et godt nytår**

2015

DANSK POLITI

ønsker alle vores læsere
et godt og
lykkebringende nytår.

Husk!

Vi er altid interesseret i at
få tips og idéer på
blad@politiforbundet.dk